

Adventes Vēstis

2021
FEBRUĀRIS
301

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

"CEĻOJOŠĀ BIBLIOTĒKA"

IMUNITĀTES
STIPRINĀŠANAS
PROGRAMMA

VAI DRAUDZE
VAR TIKT SAUKTA
PAR ĢIMENI?

Bērniem:
Miermīlīga atbilde
apklusina dusmas

Jauniešiem:
Ģimenes svētība

Saturs:

- 04** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Augustīns no Hiponijas
- 07** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Vai draudze var tikt saukta par ģimeni?
- 08** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Atklāsmes grāmata.
Apokalipses kopsavilkums, 26. daļa
- 11** PIEMIŅA
Liliju Šicu pieminot, 5. daļa
- 12** TĒMA
“Ceļojošā bibliotēka” –
dzīvi pārmainošā Dieva žēlastība
- 20** EVANĢELIZĀCIJAS STĀSTI
Evas stāsts
- 22** JAUNIEŠIEM
Ģimenes svētība
- 25** VESELĪBA
Imunitātes stiprināšanas programma.
Turpinājums
- 26** BĒRNIEM
Miermīlīga atbilde apklusina
dusmas

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,
Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,
Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti, mīļie “Adventes Vēstu” draugi!

Kāda mana kolēģe, kura vienmēr ļoti gaidīja pavasari, mēdza citēt amerikāņu dzejnieka Olivera Herforda dzejoli “I heard a bird sing”. Tajā teikts:

I heard a bird sing

In the dark of December

A magical thing

And sweet to remember.

“We are nearer to Spring

Than we were in September,”

I heard a bird sing

In the dark of December.

Īsti un prozaiski atstāstot: decembrī esam tuvāk pavasarim, nekā bijām septembrī. Cik vēl daudz vairāk varam to teikt par februāri! Kaut arī šī ziema bijusi ļoti krāšņa, sniegota, gleznaina un brīžiem visai auksta, pavasaris tuvojas! Cik tas ir skaisti! Es arī, jāatzīst, vienmēr ļoti gaidu pavasari. Kāpēc jums par to stāstu? Jo tuvojas vēl kāds pavasaris – šodien esam tuvāk Kristus atnākšanas dienai, nekā bijām septembrī! Vai tādēļ kļūst vieglāk? “Daži Dieva dusmu pilieni jau ir nokrituši uz šo zemi...” – tā māsa Vaita raksta “Liecībās draudzei” 5. sējumā. Un tā nu savienojas prieks par Kristus atnākšanas pavasari ar Dieva dusmu pilieniem, kurus pilnīgi noteikti nevaram un arī nedrīkstam izlikties nemanām. Kāda ir mūsu daļa šai laikā? Par to varētu runāt daudz, bet viens no galvenajiem uzdevumiem, kas nu jāveic ar vēl lielāku drosmi un steigu, ir Kunga Kristus pavēle: “Ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas!”, kam pievienojas mūsu īpašais uzdevums – triju eņģeļu vēsts pasludināšana. Tieši par to šai reizē vēsta žurnāla Tēmas raksts “Ceļojošā bibliotēka”, tas ir stāsts par brīnišķīgu ieceri un tās realizāciju – veidu, kā īstenot Dieva uzdevumu beidzamajam laikam.

Rubrikā “Vārds mācītājam” Andris Pešelis sniedzis vēsturisku apskatu par Augustīnu, kurš pavēra ceļu gan pāvestības varenībai, gan reformācijai. Vēl žurnālā atradīsiet “Aktuālo jautājumu”, kas atbild uz to, vai draudze var tikt saukta par ģimeni; turpinājumu Evaņģelizācijas stāstiem pārgājienos; Atklāsmes grāmatas vēsti par tūkstošgadi un vēl daudz ko citu.

Lai Debesu Tēvs jūs stiprina un dod drosmi un gudrību pasludināt vēsti, kuru Viņš mums uzticējis!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Notikumi, kas pašlaik norisinās Latvijā un pasaulē, pastāvīgi piesaista mūsu uzmanību, raisot saprotamas bažas par situācijas turpmāko attīstību. Gandrīz katru dienu dažādos līmeņos tiek pieņemti lēmumi, kas ietekmē daudzu miljonu cilvēku dzīvi, atstājot aizvien mazāk iespēju un izvēles brīvības. No otras puses, šis tomēr ir reliģiskās brīvības un jaunu, neordināru iespēju laiks, ko varam lietot, lai dažādos veidos nestu cilvēkiem Labo vēsti par Jēzu un Viņa drīzo atgriešanos.

Saskaņā ar Bībeles atklāsmēm par laiku pirms Kristus Otrās atnākšanas jeb gala laiku mēs tiekam brīdināti par vēl daudz varenāku un iespaidīgāku notikumu tuvošanos, kas satricinās visu zemi. Jāņa atklāsmes grāmatā skaidri un saprotami ir aprakstīti šie notikumi, lai mēs nebūtu neziņā par situāciju, kas mūs sagaida. Jēzus teica Saviem mācekļiem: “Jūsu sirdis lai neizbīstas! Ticiet Dievam un ticiet Man!” Stipra

ticība jeb uzticēšanās jebkuros apstākļos un dzīves situācijās ir mūsu drošības un miera garantija.

Pasaule, kurā dzīvojam, nav Dieva atstāta, tieši pretēji – nākamā notikumu plāns ir Dieva un Viņa uzticamo eņģeļu drošajās rokās. Arī Savu draudzi Dievs nav aizmirsis, jo tā ir Viņa īpašās uzmanības centrā.

“Laiku pa laikam Dievs atklāj Savu darbības veidu. Viņš modri vēro notikumus virs Zemes un, krīzei iesākoties, dara Sevi zināmu, radot šķēršļus sātana plāniem. Bieži vien Viņš pieļauj, ka atsevišķu cilvēku, ģimeņu vai veselu tautu plāni nonāk strupceļā, lai Viņa iejaukšanās būtu acīmredzama. Tad kļūst skaidri saprotams, ka Israelam ir Dievs, kas spēj stiprināt un aizstāvēt Savus ļaudis.” (E. Vaita. “Pēdējo dienu notikumi”, 153. lpp.)

Mēs, protams, nevaram precīzi un detalizēti paredzēt visus turpmākos notikumus, kas sagaida pasauli un tās iedzīvotājus, bet mums ir doti skaidri pierādījumi

tam, kādā Zemes vēstures posmā mēs dzīvojam un kāda būs turpmāko notikumu virzība. Mums atvēlētais laiks ir īss, jo pēdējie notikumi risināsies strauji. Mūsu spēka un izturības avots ir ticības lūgšanas un dzīva savienība ar visuvareno un mūžīgo Dievu. Turpināsim dedzīgi lūgt par garīgu atmodu un Svētā Gara izliešanos, jo Kunga Lielā diena patiešām ir tuvu!

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

Andris Pešelis –
mācītājs,
LDS Sabatskolas
nodaļas vadītājs

AUGUSTĪNS NO HIPONIJAS

Par baznīcētņu Augustīnu (354. — 430. g.) ir grūti uzrakstīt īsi. Viņš ir viens no izcilākajiem agrīnās baznīcas domātājiem, kura ietekme uz kristietību ir saglabājusies līdz pat mūsdienām. **Pat Mārtiņš Luters sevi dēvēja par augustīnieti.** Šajā rakstā atzīmēšu tikai spilgtākās viņa biogrāfijas puses un dažu teoloģisko uzskatu iezīmes.

KONTEKSTS, KURĀ VEIDOJĀS AUGUSTĪNA PERSONĪBA

Ziemeļāfrikā 4. gadsimtā vēl aizvien valdīja Romas impērija. Liela daļa iedzīvotāju bija laucinieki, kuri pazina romiešu dievus, bet pielūdza arī savus vietējos. Kristiešu baznīcas bija mazākumā, un pagānu vairākuma vidū viņi izskatījās savādi.

Augustīns piedzima Tagastē (tag. Alžīrā). Viņa tēvs Patrīcijs rūpējās par ģimeni, taču agri nomira. Māte Monika bērībā bija uzaugusi stingrā kristiešu ģimenē un tagad daudz aizlūdza par savu ģimeni. No tēva Augustīns mantoja strauju raksturu. Tieši Monika bija dēla Augustīna cerības enkurs, jo viņš jaunībā darīja daudz palaidnību. 18 gadu vecumā viņš kļuva par ārlaulības bērna tēvu. Augustīns piedalījās trokšņainos jauniešu pasākumos un apguva sofistiku, lai attaisnotu savu dzīvesveidu. Tomēr iekšēji viņš ilgojās reiz piepildīt savas mātes lūgšanas. Šīs ilgas viņā mudināja meklēt gudrību. Sākotnēji šīs pārliecības balss viņam saistījās ar mātes balsi; tikai vēlāk Augustīns sāka atšķirt Dieva balsi, kas noteica viņa tālāko dzīvi.

Monika savam dēlam bija uzdāvinājusi Biblii senlatīņu valodā. Augustīns iesāka to lasīt, bet, kad nonāca līdz grūtajiem Vecās Derības notikumiem, pārtrauca. Sākumā viņam šķita, ka Bībele nesatur cildeno gudrību – kā klasiskā filozofija, un viņš nosprieda, ka tā vairāk noder neizglītotiem zemniekiem. Tomēr Monika nepadevās. Viņa bija redzējusi sava dēla nākotni sapnī un bija pārliecināta, ka šis sapnis ir Dieva dots. Tādēļ Monika pielika visus spēkus, lai šis sapnis dēla dzīvē reiz piepildītos. Vēlāk Augustīns ar pateicību pieminēja māti savā darbā “Atzīšanās” (“Confessiones”).

Kristīgās draudzes Ziemeļāfrikā izcēlās ar stingrību. Visu draudzes dzīvi noteica Rakstu burtiskā izpratne. Augustīnam šķita, ka šādā uzskatu šaurībā viņam nav vietas. Viņš meklēja alternatīvu un tādu atrada Kartāgas maniheiņu (relīģija, kurā sajaukta kristietība ar zoroastrismu) kopienā. Viņam patika, kā manihei kritizē Veco Derību un māca par esības dualismu: gaismas un tumsas, labā un ļaunā mūžīgo pretimstāvēšanu. Sākumā viņam šķita, ka atrod atbildes uz saviem jautājumiem, bet pagāja 9 gadi, līdz viņš saprata, ka maldās. Var apbrīnot Monikas pacietību – visus šos gadus viņa tūpināja aizlūgt un ticēt.

Augustīns pameta maniheiņus un vēlāk pat uzrakstīja rakstu darbu pret viņu mācību. Tajā ir pazīstams citāts: “Es nebūtu ticējis evaņģēlijam, ja mani uz to nebūtu pamudinājusi vispasaules Baznīcas autoritāte.” Tiešām, tā tas arī bija, jo viņš sāka ticēt evaņģēlijam, pateicoties bīskapa Ambrozija svētrunām.

KĻŪŠANA PAR KRISTIETI

Lai apgūtu retoriku un filozofiju, Augustīns devās mācīties uz Milānu. Viņam bija 29 gadi. Apgūstot retoriku, viņš klausījās tā laika runātājus un vēroja viņu runas tehniku. Šī iemesla dēļ viņš sāka klausīties arī bīskapa Ambrozija sprediķus. Sākumā viņš vēroja tikai runas tehniku, bet ar katru vārdu sāka ieklausīties arī sprediķa saturā. Prātā atausa bērībā dzirdētie Bībeles stāsti un Rakstu vietas. Viņš sāka uztraukties par savu mūžīgo likteni.

Monikai beidzot izdevās pierunāt dēlu atbrīvoties no sievietes, ar kuru viņš bija dzīvojis kopā jau 15 gadus, un apprecēt citu. Māte bija sameklējusi līgavu. Augustīns pētīja Biblii un vēlējās sekot Kristum. Viņš bija piedzīvojis neskaitāmus kritienus, kas kalpoja par pamatu izpratnē par cilvēka kritošo dabu, nespēju paklausīt Dievam saviem spēkiem un glābšanu tikai Dieva žēlastībā. Par to viņš raksta savā darbā “Atzīšanās”, kas veidots kā dialogs ar Dievu.

Risinājumu Augustīns atrada Rom. 13:13, kur lasīja par Dieva žēlastību. Viņš pieteicās kristībā, kuras notika 387. gadā, sestdienā pirms Lieldienām. Augustīnu un viņa dēlu kristīja bīskaps Ambrozijs. Pēc kristībā Augustīns kopā ar māti, dēlu un draugiem atgriezās dzimtenē. Pa ceļam uz mājām nomira Monika. Viņu apglabāja Itālijā.

Tēva mājās Augustīns nodibināja klosteri. Maz zināms, kāda veida klosteris tas bija, bet ar šo brīdi aizsākās augustīniešu ordenis. Nav zināms nekas par Augustīna sievu, jo pēc baznīcas tradīcijas viņš palika neprecējies.

TURPMĀKĀ DZĪVE

Pēc četriem gadiem nomira Augustīna dēls. Augustīns sēroja un devās uz Hiponijas pilsētu. Tur vietējais bīskaps viņu iesvētīja priesteru kārtā. Tieši šajā pilsētā Augustīns tapa slavens ar savām runām, sprediķiem un rakstiem. 396. gadā nomira bīskaps, un Augustīnu virzīja par viņa pēcteci. Savās acīs Augustīns nelikās cienīgs ieņemt šo amatu, taču viņu ļoti cienīja un pierunāja. Viņš raudāja, kad tika ievēlēts par bīskapu ar balsu vairākumu.

Augustīna biogrāfs Pīters Brauns par tā laika kristīgās baznīcas stāvokli raksta: “Viņš redzēja dzērājus, skopuļus, krāpniekus, azartspēļu spēlētājus, laulības pārkāpējus, netikļus, ļaudis, kuri valkāja amuletus, cītīgus zīlnieku apmeklētājus, astrologus. [...] Viņš tika brīdināts, ka šie paši ļaudis, kuri drūzmējas baznīcās kristīgajos svētkos, vēlāk drūzmējas arī teātros un pagānu svētkos.” (213. lpp.) Augustīns darīja visu, kas bija viņa spēkos, lai ar sprediķiem, personisko piemēru un pamācībām veicinātu draudžu locekļu garīguma celšanu.

Viņš daudz rakstīja. Tā bija personiskā sarakste, traktāti un dokumenti par dažādām tēmām. Kad vandāļi iekaroja un izlaupīja Hiponiju, mācekļiem izdevās šo bibliotēku saglabāt un vēlāk izvest ārpus Ziemeļāfrikas. Viņiem šķita, ka šos Augustīna literāros darbus neviens vairs nekad nelasīs, jo ir iestājušies grūti laiki. Kad Ziemeļāfrikā ielauzās vandāļu cilts, viņa mūža darbs draudžu veidošanā bruka acu priekšā.

Iebrucēji nesastapa īpaši lielu pretestību. Lai gan tie skaitījās kristieši – ariāņi, tie postīja katoļu baznīcas un nogalināja bīskapus. Visa zeme nonāca sajukumā.

Augustīns nomira 430. gadā Hiponijā, būdams bīskapa amatā; tas notika laikā, kad pilsētu bija ielencis vandāļu karaspēks.

“DIEVA PILSĒTA” (“DE CIVITATE DEI”)

Grāmatā “Dieva pilsēta” Augustīns apraksta cilvēces vēsturi laikā, kad goti iekaroja un izlaupīja Romu. Tas

bija smags psiholoģisks trieciens visas impērijas iedzīvotājiem. Romu uzskatīja par tā laika pasaules stabilitātes simbolu.

Pagāni vainoja kristiešus, ka tie noveduši valsti līdz sabrukumam. Romu pārpludināja bēgļi, un viss gāja uz galu. Pat starp kristiešiem valdīja uzskats, ka ar Romas krišanu 410. gadā pasaules gals ir pavisam tuvu.

Savā darbā Augustīns parāda pasaules vēsturi kā divu naidīgu valstību – Dieva ienaidnieku (laicīgās pasaules un velna sekotāju) un Dieva valstības (Baznīcas) – cīņu. Laicīgās varas Augustīna skatījumā balstās uz dabas un cilvēku likumiem, tāpēc ir nepilnīgas. Tām nepieciešams pakļauties garīgajai Baznīcas varai.

Šis darbs pavēra jaunu lappusi Bībeles pravietojumu interpretācijā. Viduslaikos to lasīja un pārlasīja katoļu rakstnieki un pāvesti. Augustīns aicināja **piespiest** laicīgās pasaules iedzīvotājus pievienoties Debesu valstībai (viņa izpratnē – Baznīcai), lai šādi tos glābtu no pazušanas. Viņš nepieļāva nekādu toleranci pret atšķirīgiem uzskatiem, kas nesaskanētu ar Baznīcas apstiprinātajiem. “Dieva pilsēta” vēlākajos laikos kļuva par inkvizitoru rokasgrāmatu cīņā ar ķecerībām un noteica visu prātu pakļaušanu Baznīcas ideoloģijai. Augustīna skatījumā Romas krišana piepildīja Daniela grāmatas 2. nodaļas pravietojumu, kad akmens (viņaprāt – Baznīca) satriec laicīgās pasaules tēlu, lai tā vietā visā zemē iedibinātu “Debesu valstību” uz tūkstoš gadiem.

Kristus Otro atnākšanu viņš saistīja ar Debesu valstības nodibināšanu virs zemes, kas tiktu īstenota ar Baznīcas starpniecību. “Kristus nākšana nepārtraukti notiek Viņa Baznīcā, tas ir Viņa locekļos, kuros Viņš nāk pamazām soli pa solim, gabalu pie gabala, jo visa Baznīca ir Viņa miesa.” (Dieva pilsēta, book 20, ch. 5) Viņš mācīja par divām augšāmcelšanās: pirmā augšāmcelšanās notiek, kad cilvēks dvēselē piedzīvo garīgu augšāmcelšanos. Otrā augšāmcelšanās notiek pasaules galā un notiek ķermenī, tās laikā daži piedzīvo otro nāvi Dieva tiesā, bet citi ieiet dzīvē un mūžīgā sabata svinēšanā.

Augustīna izpratnē Atkl. 20. nod. pieminētā tūkstošgade iesākās ar

Kristus pirmo atnākšanu, un tā noslēgsies ar Kristus Otro atnākšanu; šajā laika periodā tiek celta “Dieva pilsēta”. Ir pašsaprotami, ka, lasot “Dieva pilsētu” un iegūstot šādu pravietisko paradigmu, tūkstošiem cilvēku nodevās tam, lai īstenotu šo redzējumu dzīvē un stiprināt Baznīcu, kuru uzskatīja par “Debesu pilsētu”. Bērtuļa nakts slaktiņš un valdiešu vajāšanas bija loģiska sastāvdaļa cīņā pret velnu, kurš cenšas graut “Dieva pilsētu”. Šajā skatījumā arī Reformācija, kas izcēlās tūkstoš gadus pēc Augustīna, varēja šķist kā velna uzbrukums “Dieva pilsētai”.

Augustīna izpratnē “Dieva pilsētas” tūkstošgade iesākās ar Kristus pirmo atnākšanu, kad, kā viņš domāja, bija pagājuši 6000 gadi kopš pasaules radīšanas. Augustīns, atsaucoties uz 2. Pēt. 3:8, saista sešus tūkstošus gadu ar nedēļas sešām dienām, ko noslēdz sabats. Citiem vārdiem sakot, “Dieva pilsēta” jeb Baznīca, viņaprāt, sagatavo svētos mūžīgajam sabatam, kuram nebūs beigu. Viņš uzskatīja, ka Kristus pirmā atnākšana “saistīja” sātanu (Atkl. 20), lai pavērtu ceļu “Dieva valstībai”. Tūkstošgade, viņaprāt, iezīmē tādu kā laika piepildījumu, kas noslēgsies ar pasaules galu un mūžības iesākšanos. Lieki piebilst, ka 1000. gadā un arī 16. gs. daudzi gaidīja Augustīna paredzēto pasaules galu.

Ar zvēru un viņa tēlu (Atkl. 13) Augustīns saprata netaisnības pilsētu, kura karo ar “Dieva pilsētu”. Tie, viņa skatījumā, ir kristieši, kuri izliekas par tādiem, taču ir Dieva ienaidnieki, kas karo ar Baznīcu. “Jaunā Jeruzaleme” Augustīna skatījumā ir tagadējā Baznīcas godība, kurā tās piederīgie pieaug Dieva žēlastībā caur atdzimšanu Svētajā Garā. Par Bābeli Augustīns nodēvēja pagānisko Romu, kura cīnījās pret Baznīcu. Kā saprotat, šāda paradigma stipri atšķiras no adventistu skatījuma. Taču tas bija 5. gadsimts.

AUGUSTĪNS UN PELĀGIJS

Ši būtu atsevišķas grāmatas tēma. Te īsumā norādīšu tikai uz atsevišķiem punktiem. Pelāģijam, pretstatā Augustīnam, nebija dzīves kritienu. Viņš bija cilvēks ar stipru

gribasspēku, kurš uzskatīja, ka glābšanu var panākt ar paša cilvēka gribasspēka un izvēles palīdzību. Pelāgijs uzskatīja, ka grēks ir paša cilvēka izvēle, bet, ja cilvēks izvēlas negrēkot, tad tas top pilnīgs. Viņš noraidīja cilvēka dabiskā grēcīguma teoriju un bija pārliecināts, ka cilvēks var sasniegt bezgrēcības stāvokli.

Saprotams, ka Augustīns vērsās pret Pelāģija idejām. Augustīns izcēla glābšanu Dieva žēlastībā, kur cilvēks tiek glābts pēc Dieva izvēles un kur glābšana ir Dieva dāvana. Pelāģijam bija sekotāji, un vēl aizvien šai mācībai ir atbalstītāji. Augustīnam vajadzēja vairākus gadus, līdz viņš panāca Pelāģija mācības nosodījumu baznīcas koncilos. Augustīns norādīja uz cilvēka dabisko grēcīgumu un nespēju pašam saviem spēkiem sevi izglābt vai uzlabot, viņš mācīja, ka cilvēks top taisnots ticībā, ka viņam nav jāpierāda savs derīgums glābšanai, ievērojot likumu, bet ticībā jāpieņem Kristus žēlastības dāvana. Cita lieta, ka viņš mācīja – šī žēlastība tiek saņemta ar sakramentiem, tomēr princips paliek nemainīgs, un ikviens var saņemt šīs dāvanas garīgi, ticībā.

Arī Pelāgijs runāja par Dieva žēlastību, bet viņam tā nozīmēja, ka cilvēks jau no paša sākuma ir apveltīts ar gribu, kura spēj izvēlēties

negrēkot. Augustīnam Dieva žēlastība bija tas, kas pārveido cilvēka gribu, piepilda cilvēku ar Dieva mīlestību un šādi izmaina tā gribas būtību. Tikai Dieva žēlastība ļauj cilvēkam izvēlēties to, kas ir labs, neviens cilvēks nevar saviem spēkiem tapt bezgrēcīgs, jo glābšana ir Dieva dāvana.

Augustīna skatījums uz taisnošanu ticībā vēlāk ietekmēja Luteru un citus reformatorus.

AUGUSTĪNA MANTOJUMS

Saprotams, ka 5. gadsimta kontekstā Augustīns nemaz nevarēja domāt un veidot savus uzskatus citādāk. Tomēr pat tie, kas viņu nepieņem par baznīctēvu, ir spiesti atzīt, ka piekrist vairākām viņa nostādnēm, īpaši jautājumā par taisnošanu ticībā.

Atkārtos, ka šajā rakstā tikai nedaudz pieskaros milzīgam mantojumam, kuru atstājis šis ievērojamais baznīctēvs. Vairākas citas viņa grāmatas neesmu te pat nosaucis.

Sarp ievērojamiem augustīniešiem jāizceļ Abelārs, Kenterberijas Anselms, Bonaventūra, Viljams Okams un, protams, Mārtiņš

Luters. Augustīna mācība izveidoja kristīgo filozofiju, kura dominēja līdz pat 13. gs., kad to nomainīja Akvīnas Toma teoloģija. Tomēr Augustīna viedokli aizstāvēja franciskāņi un augustīnieši debatēs ar dominikāņu mūkiem. Augustīns nezināja, kādu ietekmi viņa rakstu darbi dos pāvestības varenības celšanai, jo viņa dienās Romas bīskaps bija tikai viens no bīskapiem.

Kristīgās Baznīcas vēsture varēja būt pavisam citāda, ja tā būtu gājusi nevis pa pravietiskā diženuma taku, bet gan pa Dieva žēlastības taku, kura pašu Augustīnu veda pie nožēlas un glābšanas. Tas nebija dots pāvestībai, bet gan augustīnietim Luteram, kurš cēla nevis Baznīcas mistisko tūkstošgadīgu valstību, bet gan veda kristiešus pie Reformācijas un atmodas.

Izmantotā literatūra:

Brown, Peter. *Augustine of Hippo*.

Froom, LeRoy E. *The Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 1.

Лейн, Тони. *Христианские мыслители*.

Walker, Williston. *A History of the Christian Church*.

Damu glezna

Bērnībā spēlējām spēli – kurš ilgāk spēs aizturēt elpu. Sāpīga paralēle ar mūsdienām, kad tik daudzi no mums fiziski, bet vēl vairāk garīgi ilgojas ieelpot pa īstam – apskaut, sabučot, satikt. Lai Dievs dāvina mums vēl pacietību, izturību un cilvēcību! Arī šajā savādajā laikā mums ir iespēja nodot liecību. Praviešu Gars mūs pamudina: Savos izteicienos un rakstu darbos mums jāizvairās no visa, kas mūs varētu nostādīt kā likuma un kārtības pretiniekus. Tādēļ ir rūpīgi jāapsver katrs izteiciens, lai mūs nevarētu apvainot par neuzticību valstij un tās likumiem. Kristietība neizpaužas asos apvainojumos un nosodījumos.

Lai Dievs dāvā mums redzīgu sirdi, ka varam būt par dziedināšanas instrumentiem katrā vietā!

Edija Subatoviča

Bībeles laikos visiem bija skaidrs, ka īsta ģimene ir laulība starp vīrieti un sievieti (parasti iepriekš sarunāta starp līgavas un līgavaiņa vecākiem, samaksājot līgavas izpirkuma maksu), kurā pirmsdzimtais ir dēls – tēva prieks. Ja piedzima meita, tas izraisīja vaimanas un nepilnīguma izjūtu. “Redzi, balva no Kunga – dēli, alga no viņa – klēpja augļi! Kā bultas stiprinieka delnā, tā dēli dzemdēti jaunībā! Svētīts vīrs, kam tādu pilns bultu maks!” (Ps. 127:3-5, jaunais tulk.) Ģimenes veidoja dzimtas un ģintis, pat ciltis, starp kurām tika sadalīta Apsolītā zeme. Tas viss bija svarīgi, lai tiktu saglabātas mantojuma tiesības.

Seno Austrumu sabiedrībā nepastāvēja bērnu nami, jo radiniekiem pieņemt bāreņus bija dzimtas goda jautājums. Atraitnei bija paredzēts levirāta likums, kas noteica, ka viņu apprecēs mirušā vīra brālis. Israēla ķēniņi dižojās ar daudzām sievām. Viss bija likumīgi un sakārtoti tajā senajā sabiedrībā, kur laulība starp vīrieti un sievieti apzīmēja noteiktu vietu dzimtā, cilti un mantojuma tiesības.

Mēs dzīvojam salauztā sabiedrībā. Te maz saglabāties no tā, kā bija senatnē. Mūsdienās kā eksotiku var vērot senās ģimeņu tradīcijas musulmaņu sabiedrībā. Protams, tas ir ideāls – vīrieša un sievietes laulība, pirmsdzimtais dēls, dzimta, kuru veido stipras ģimenes, bērni, kurus ieskauj radinieku rūpes un mīlestība. Kurš no mums ar to visu var palīlēt? Daudz biežāk viss ir sarežģīti – salauztas attiecības, salauzti cilvēki, nepiepildījušies sapņi.

Jaunās Derības varonis Timotejs nāca no nepilnas ģimenes. Viņu uzaudzināja māte un vecmāmiņa. Tēvs bija miris, taču viņš bija grieķis, kas nozīmēja, ka Timotejs cēlies no “nepareizās” ģimenes. Tādēļ apustulis Pāvils viņu apgraizīja, lai neceltos šķēršļi evaņģēlija sludināšanā starp jūdiem.

Bībelē atrodami visādi piemēri. Samuēla tēvam bija divas sievas. Jēkaba ģimenē bija pat četras sievas. 2. Ķēn. 4. nodaļā ir pieminēta atraitne ar bērniem, kurai nebija aizstāvja. Pravieša Hozejas ģimenē sieva bija klaiņojoša netikle. Betānijā zem viena jumta dzīvoja Marta, Marija un Lācars. Kristus ienāca šo ļaužu

VAI DRAUDZE VAR TIKT SAUKTA PAR ĢIMENI?

vidū kā Dziedinātājs. Viņš dziedina sagrautās un satriektās sirdis. Viņš patiesi ir salauztās pasaules Glābējs.

Mūsdienās ieviesies termins “mājsaimniecība”. Tas, iespējams, precīzāk raksturo reālo situāciju sabiedrībā. Var gadīties, ka tētiņš dzer, pa reizēm iekausta mammīti un bērnus, bet dēvē to par savu “ģimeni”. Vīrieši un sievietes dzīvo kopā bez laulības. Dzirdēts par mājsaimniecībām, kurās ir “tavi bērni”, “mani bērni” un “mūsu bērni”. Viņi dzīvo vienā mājsaimniecībā, jo tas tā dabiski ir izveidojies un dažkārt ir pat izdzīvošanas jautājums. Nevienam īpaši neuztrauc, kā viņi tur izdzīvo. Ja nu vienīgi bāriņtiesa, ja gadās skandāli.

Mūsu sabiedrība ir salauzta. Ideālā ģimene, kur ir laulība starp vīrieti un sievieti, kas ir balstīta uz mīlestību un savstarpēju cieņu un kur šī pāra mīlestībā dzimst bērni, bieži vien pastāv tikai vēlējuma izteiksmē. Tas viss būtu pareizi un labi, tikai šādu ģimeņu ir ārkārtīgi maz. To ir maz pat starp kristiešiem.

Ģimenei būtu jābūt pareizai. Būtu jābūt pareizi audzinātiem bērniem, pareizam dzīvesveidam, pareizai draudzei, pareizām attiecībām, pareizai dzīvei, pareizai mūzikai. Visam būtu bijis jābūt pareizam. Tā gribētos. Taču cik bieži tā nav! Realitātē daudz kas ir salauzts un samocīts. Nereti – pašu cilvēku dēļ. Šādā sabiedrībā ienāk Kristus ar Savas draudzes starpniecību, lai dziedinātu salauztās sirdis. Dievs veido vīrs zemes ko jaunu – jaunu sabiedrību, kura mājās mūžībā. Tā ir draudze. To veido dažādi cilvēki, kas nākuši arī no salauztām ģimenēm, no salauztām attiecībām, salauztas dzīves. Dažkārt viņi savas negācijas ienes arī draudzē, bet tomēr tai ir skatiens uz Jēzu, kurš veido ko nebijušu – jauno sabiedrību, ko nosauc par Debesu ģimeni. Tās likums ir Dieva Vārds. Tās saite ir Kristus mīlestība. Jēzus lūdz par to: lai visi ir viens! Šīs ģimenes locekļi

Dievu dēvē par “mūsu Tēvu”.

Māsa Vaita grāmatā “Laikmetu ilgas” par Debesu ģimeni raksta:

“Visi, kas piedzimuši Debesu ģimenē, zināmā mērā ir mūsu Kunga brāļi. Kristus ģimenes locekļus vieno Viņa mīlestība, un visur, kur šī mīlestība izpaužas, atklājas dievišķas attiecības.” [27]¹

“Bet Kristus mīlestība nav paredzēta tikai vienai šķirai. Viņš sevi identificē ar katru cilvēku. Lai mēs varētu kļūt par Debesu ģimenes locekļiem, Viņš kļūva par zemes ģimenes locekli.” [762]

Kristus nāca, lai vienotu Debesu un zemes ģimeni [1002].

Grāmatā “Audzināšana” viņa raksta: “Divpadsmit izredzētie kopā ar nedaudziem citiem, kas, kalpodami viņu vajadzībām, laiku pa laikam nāca ar tiem satiksmē, izveidoja Jēzus ģimeni. Tie bija kopā ar Viņu mājā, pie galda, kambarī un laukā. Viņi pavadīja Viņu ceļojumos, dalījās ar Viņu pārbaudījumos un grūtībās, un tik daudz, cik viņi varēja, piedalījās Viņa darbā.” [84-85]

“Liecībās draudzei” 4. sējumā: “Mēs Dievu saucam par savu Tēvu; mēs prasām, lai mūs atzīst par vienas ģimenes locekļiem – bērniem [...]. Dievs mūs savienojis kā vienas ģimenes locekļus, un ikvienam ir saistības kopt šo radniecību.” [222, 339]

Tas liek aizdomāties. Vai netiek aizmirsts skaistais Dieva mērķis? Valsts vara tagad regulē cilvēku laicīgās dzīves aspektus, un pamazām, saskaņā ar pravietojumu, tas novedīs pie centieniem ar valsts likumu un aizliegumiem regulēt arī cilvēku reliģisko dzīvi. Tas vienmēr jāpatur prātā. Turpretī tas Kungs mūs visus – Ādama ģimenes locekļus – aicina tapt par karaliskās ģimenes locekļiem – par Debesu Ķēniņa bērniem. Kristus aicina raudzīties augstāk.

Andris Pešelis

¹ Šeit un turpmāk kvadrātiekvāš norādītas oriģinālizdevuma lappuses.

Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 26. DAĻA

Atšķiriet savā Bībelē Atklāsmes grāmatas 20. nodaļu, un ķersimies klāt izpētei! Starp citu, mums ir daudz vairāk papildinformācijas par šo tēmu *Amazing Facts* mājaslapā *bibleprophecytruth.com*. Tur atrodamas nodarbības par tūkstošgadi un Debesīm, kas ir mūsu tuvākā laika izpētes tēmas. Tur ir atbildes uz audio jautājumiem, pētījumi, videoprezentācijas, viss par šo tēmu.

Atklāsmes grāmata no 20. nodaļas 1. panta: *"Es redzēju eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija rokā bezdibeņa atslēga un liela ķēde. Viņš satvēra pūķi, veco čusku, kas ir velns un sātans...* [Vai ir kādas šaubas, ko simbolizē pūķis un čūska? Šajā brīdī šaubām vairs nevajadzētu būt.] *... un sasēja to uz tūkstoš gadiem* [Jūs varbūt domājat, kādēļ tikai uz tūkstoš gadiem, kādēļ ne uz mūžību?] *... iemeta to bezdibēnī, aizslēdza to un uzlika zīmogu virsū, lai tas nepieviltu vairs tautas, ...* [Šķiet, ka aiz "nepieviltu vairs tautas" teikumam būtu jābeidzas, bet tas turpinās.] *... kamēr būs pagājuši tūkstoš gadi. Pēc tam viņam uz īsu laiku...* [Jeb "neilgu brīdī"] *... jātop atsvabinātam."*

Un nu, pirms iedziļināties, mums jāatbild uz vairākiem jautājumiem. Pirmais: **kas ir tūkstošgade¹? Kad ir tūkstošgade? Kur ir tūkstošgade?**

¹ Dažkārt saukta arī par milēniumu.

Kādēļ ir šie tūkstoš gadi? Aplūkosim šos jautājumus pēc vislabākās sirdsapziņas!

Pirmkārt, vārdu "milēniums", kā tūkstošgade dažkārt tiek saukta, Bībelē atrast nevar. Vārds "milēniums" cēlies no latīņu *mille* 'tūkstotis' un *annium* 'gadi'. Tas ir tūkstoš gadu periods, kura pastāvēšanai piekrīt visas konfesijas, un ap to ir izveidotas veselas doktrīnas. Ir daudz apjukuma kristiešu vidū šai ziņā. Daži kristieši runā par periodu "pēc bēdām", "bēdās" un "pirms bēdām". Vai esat par to dzirdējuši? Ir cilvēki, kuri tic, ka Kristus Otrā atnākšanā notiks pirms pēdējā bēdu laika, tieši pirms tūkstošgades. Citi domā, ka tā notiks bēdu laikā, vēl citi – ka pēc. Bet visos gadījumos tas notiek tūkstošgades perioda sākumā. Vēl citi domā – uz kuru vietu attiecas šie tūkstoš gadi? Kur mēs dzīvosim un valdīsim ar Kristu?

Vispirms noskaidrosim, kas ir sākuma punkts tūkstošgades periodam, par kuru runāts Atklāsmes grāmatas 20. nodaļā! Bībele ļoti skaidri apliecina, ka sākuma punkts ir svēto augšāmcelšana un Kristus Otrā atnākšana. 1. Tesalonīkiešiem 4:16 tas aprakstīts šādi: "Pats Kungs nāks no Debesīm, kad Dievs to pavēlēs, atskanot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši." Pievērsiet

uzmanību – ne visi mirušie, bet ticībā uz Kristu mirušie ceļas pirmie! Ja kaut kur ir pieminēts "pirmais", par ko tas liecina? Ka kaut kur ir jābūt arī otrajam. Tātad, ja visi mirušie taisnie ir pirmie, tad kuri būs otrie, kas paliks miruši līdz otrajai augšāmcelšanai? Netaisnie, ļaunie, zudušie.

Ir četrus veidu cilvēki. Pilnīgi visi ir kādā no četrām kategorijām, kuras tūlīt nosaukšu. Ir dzīvie taisnie un dzīvie netaisnie; ir ticībā uz Kristu mirušie un neticībā mirušie. Par viņiem visiem tiks runāts šajā nodarbībā par tūkstošgadi. Katram šajā stāstā ir kāda vieta.

“Mēs visi – Kristus nākšanas brīdī dzīvi esošie izglābtie un augšāmceltie taisnie, ticībā uz Kristu mirušie – kopā ar Kristu dosimies prom no šīs planētas.

Tātad – būs atsevišķas augšāmcēlšanas. Ir teikts, ka tie, kuri Jēzus nākšanas laikā būs dzīvi, iegūs neiznīcīgus ķermeņus. 1. Korintiešiem 15. nodaļā apliecina, ka mēs šai laikā tiksim pārvērsti: “... un tam, kas šeit mirstīgs, jātērpjas nemirstībā.” Tad mēs visi – Kristus nākšanas brīdī dzīvi esošie izglābtie un augšāmcēltie taisnie, ticībā uz Kristu mirušie – kopā ar Kristu dosimies prom no šīs planētas.

Tas ir ļoti svarīgi! Kurp, kādā virzienā mēs dosimies, kad Jēzus nāks? Augšup. (Skat. 1.Tes. 4:17) Un kur tad mēs pavadīsim šos tūkstoš gadus? Vai dzīvosim un valdīsim ar Kristu uz Zemes? Ir divi skatījumi, katram no tiem tic labi kristieši, bet ir tikai viena patiesība.

Daudzi kristieši tic, ka tad, kad Jēzus atnāks septiņu gadu bēdu laika noslēgumā, par ko Bībelē nemaz nav stāstīts, Viņš nokāps lejā uz zemi, un tad taisnie valdīs pār netaisnajiem tūkstoš gadus. Padomājiet, cik tas būtu dīvaini! Taisnajiem ir neiznīcīgi ķermeņi, viņi nekļūst veci, slimi un nemirst. Bet netaisnajiem nav neiznīcīgu ķermeņu, viņi joprojām laulājas, cīnās, ir jauni, mirst, dzimst jauni. Un jaunajiem, kuri piedzimst, vai viņiem ir iespēja tikt glābtiem? Un taisnie ar nemirstīgiem ķermeņiem valda pār netaisnajiem.

Pirmkārt, kurš no svētajiem to uzskatītu par pievilcīgu iespēju – valdīt pār grupu uz iznīcību nolemtu cilvēku? Tā ir ļoti dīvaina ticība, un tas nav tas, ko mācīja reformatori. Padomājiet par to! Ir vairāki iemesli, kas pierāda, ka mēs – glābtie – nepavadīsim tūkstošgadi uz zemes. Viens no iemesliem ir jau minētais: kādā virzienā mēs dosimies, kad Jēzus nāks? Jēzus teica: “Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. [...] Es noeimu jums vietu sataisīt. Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.” (Jāņa 14:2-3) Ir arī teikts, ka Kristū mirušie tiks aizrauti gaisā. It viss liecina, ka mēs pametīsim šo vietu, kad Jēzus nāks, mēs dosimies prom.

Kad tiek teikts, ka mēs “kļūsim dzīvi un valdīsim” (skat. Atkl. 20:4), tas cilvēkiem rada apjukumu. Ko tas nozīmē? Ka mēs valdīsim pār netaisnajiem? Pār ko mēs valdīsim? Es mazliet aizsteidzos pats sev

pa priekšu, pēc mirkļa mēs pie tā nonāksim. Tātad Jēzus Otrā atnākšana un pirmā augšāmcēlšana ir tūkstošgades sākuma punkts. Jēzus nākšana iesāk tūkstoš gadus, Kristū mirušie ceļas, mēs tiekam pārvērsti.

Ir vēl kāds jautājums, uz kuru mums jāatbild: **ko nozīmē tas, ka sātans tiek sasiets un iemests bezdibeni?** Šis jautājums arī mēdz cilvēkos radīt apmulsumu. Grieķu valodas vārds, kas Atklāsmes grāmatas 20. nodaļā lietots šai vietā, ir “abussos” (αβυσσος). No tā cēlies angļu vārds “abyss”. Reizēm cilvēki par Marianas dziļvagu Klusajā okeānā runā kā par bezdibeni, jo tā ir teju 11 kilometrus dziļa. Arī citas dziļas vietas vai aizas mēdz saukt par bezdibeni. Kad Bībeles karaļa Džeimsa versijas tulkotāji nokļuva pie šī vārda, tad kāda iemesla dēļ, ko zina tikai viņi, tie tulkojumam izmantoja jaunu vārdu, kāds iepriekšējos tulkojums nekad nebija ticis lietots (*And cast him into the bottomless pit, and shut him up, and set a seal upon him...* – Atkl. 20:3 KJV, izcēlums pievienots). Citur, kur anglicki Jaunajā Derībā lietots grieķu “abussos”, tas tulkots kā ‘dziļums’. Piemēram, ja skatāties Bībelē, Lūkas 8:31: “Tie Viņu lūdza, lai Viņš tiem nepavēlētu nobraukt bezdibeni.”² Jūs redzēsiet, ka NIV un Jaunajā karaļa Džeimsa versijā tiek izmantots vārds “abyss”, nevis “deep”, kas apzīmētu dziļumu, bet oriģinālā lietots tas pats vārds, kas Atklāsmes grāmatā. (KJV: *And they besought him that he would not command them to go out into the deep*; bet NKJV: *And they begged Him that He would not command them to go out into the abyss* un NIV: *And they begged Jesus repeatedly not to order them to go into the Abyss*. – red. piez.; izcēlums pievienots.) Tas pats vārds!

Kas tas īsti ir par bezdibeni? Citi saka, ka tā, iespējams, ir kāda tārpeja³ Visumā, kurā sātans tiek iemests, vai melnais caurums. Jo, ja šī vieta būtu uz Zemes, tad viņam būtu jātieks izmestam ārā Ķīnā, ne tā? Tādēļ bezdibenis ir visai dīvains vārds, kas rada cilvēkos apjukumu.

2 Latviešu Bībeles tulkojumā visur lietots vārds “bezdibenis”, šeit un turpmāk autors veic Bībeles angļu tulkojuma valodas analīzi.

3 Tārpeja – hipotētiska laiktelpas eja, kas var savienot divus tālu vienu no otra esošus, gandrīz plakanus laiktelpas apgabalus.

“Jēzus Otrā atnākšana un pirmā augšāmcēlšana ir tūkstošgades sākuma punkts.”

Kas tad ir *abussos*, kurā sasietais sātans tiek iemests? Daļā tulkojumu to sauc par bedri bez dibena (piem., KJV – *bottomless pit*). Vārdu “bedre” (kas atrodams dažos tulkojumos) izmanto, lai apzīmētu kapa bedri un cita veida bedres.

Salīdzinājumam apskatīsim dažas Rakstu vietas. Pēc Kunga atnākšanas un mūsu aizraušanas gaisā, kas notiks ar netaisnajiem, kuri būs palikuši šeit, uz zemes? Viņi tiks iznīcināti. Kā zeme izskatīsies pēc lielās zemestrīces, par kuru runā Atklāsmes grāmata? Atcerieties, mēs iepriekšējās nodarbībās to lasījām! Būs zemestrīce, kurā pazudīs kalni un salas (Atkl. 16:20). Visa zemes virsa izskatīsies pēc karalauka, tā būs drupās.

Ieskatīsimies Jeremijas grāmatas 4. nodaļā no 23. panta: “*Es uzlūkoju zemi, un redzi, tā ir izpostīta un tukša!* [Ja es šeit apstātos un ja jūs domātu par tukšu zemi, kurp virzītos jūsu domas? Uz 1. Mozus grāmatas 1. nodaļu, uz radīšanu! Lasot tālāk, redzam, ka Jeremija neredzēja zemi, kas tiek radīta. Viņš skatās uz priekšu, nevis atpakaļ.] *Es uzlūkoju debesis, un tur nebija vairs gaismas! Es uzlūkoju kalnus, un redzi, tie trīc, visi pakalni šķobās! Es raugos visapkārt, un redzi, tur nav neviena cilvēka, un visi putni apakš debess ir aizlidojuši!* [Izklausās, ka viņi tur ir bijuši, bet tagad vairs nav. Atcerieties putnu mielasu, ko minējām, apskatot iepriekšējo nodaļu! Kuri būs pēdējie dzīvie uz šīs planētas? Maitas putni, par kuriem šeit runā. Visi putni ir aizlidojuši, un nu Jeremija redz zemi šajā tumšajā stāvoklī.] *Es raugos visapkārt, un redzi, auglīgais tīrums ir kļuvis par tukšnesi! Un visas tā pilsētas ir sagrautas...* [Tātad tur ir sagrautas pilsētas; vai tā ir

1. Mozus grāmata, radišana? Nē, šeit runāts par sekām pēc kataklizmas. Kādēļ? Kas to izraisīja?] ... pēc *Tā Kunga prāta Viņa dusmu karstumā!*" To izraisīja Tā Kunga atnākšana.

Šādu zemi var aprakstīt ar *abussos*. Tā kļūst par bedri, par tumšu, sagrautu vietu, kurā kādu var iesprostot. Sātans tur tiek sasaistīts. Visi netaisnie ir miruši, viņam nav neviena, ko kārdināt un ar ko manipulēt. Visi taisnie ir aizrauti gaisā, tie visi – augšāmceltie mirušie un dzīvie – ir prom. Sātanam, kurš ir darbaholiķis, tagad nav nekā, ko darīt, veselus tūkstoš gadus. Viņš ir sasiets uz šīs zemes, un nav neviena, pie kā viņš varētu darboties. Vai zināt, kas ir lielākās mokas darbaholiķim? Dikstāve. Vai varat nosaukt kādu, kurš ir vēl bezcerīgāks darbaholiķis nekā velns? Sātans ir nonācis ar lielām dūsmām, viņš staigā turpu un šurpu. Turpu un šurpu kā lauva krātiņā, meklējot, ko varētu aprīt. Viņš vienmēr kustās, kļīst, viņu motivē lepnums, viņš ir satraukts. Un nu tūkstoš gadus viņš var vērot savas sacelšanās sekas. Šī bedre bez dibena, kurā viņš tiek sasiets, ir planēta Zeme savā sagrautajā stāvoklī. Psalmi 55:24: "Bet Tu, ak, Dievs, iegrūdīsi viņus dziļākā iznīcības bedrē!" Jūs varat skatīties arī Jūdā 1:6: "*Un eņģeļus, kas savu augsto stāvokli nebija nosargājuši [..], Viņš mūžīgās saitēs saistītus...* [Ir teikts, ka sātans ir sasiets, ne tā?] ... *tur ieslēgtus tumsā lielās dienas tiesai.*" Tālāk lasot, redzam, ka tur rakstīts par lielo tiesas dienu, kura nāk. Sātans ir apstākļu saistīts. Vai esat kādreiz dzirdējuši, ka kāds saka: "Es tev nevaru palīdzēt, manas rokas ir saistītas"? Tas nenozīmē, ka viņa rokas ir burtiski sasietas, tas nozīmē, ka kādu apstākļu dēļ šis cilvēks nevar rīkoties. Sātans ir sasiets, apstākļu saķēdēts, par to šeit tiek runāts. Es

nezinu, kā var saķēdēt garus. Bībelē ir teikts, ka mēs necīnāmies pret miesu un asinīm (Efez. 6:12), bet eņģelis, kurš saķēdē sātanu, viņu sasaista noteiktos apstākļos.

Kāds ir pasaules stāvoklis šo tūkstoš gadu laikā? Apskatīsim vēl vienu pantu! Ir noteikts iemesls, kādēļ vēlos īpaši uzsvērt zemes izpostīto stāvokli. Daudzi mani tuvi draugi, vienu no viņiem satiku vakar, lasa grāmatu sēriju "Pamestie"⁴. Viņi tic slepenajai parašanai. Saskaņā ar grāmatas autora Tima Laheja scenāriju nav mirkļa, kad uz zemes nebūtu dzīvu cilvēku. Saprotat, ko uzsveru? Šeit vienmēr kāds ir, vienmēr notiek aktivitāte, šeit lejā, uz zemes, vienmēr ir cilvēki. Tas nav tas, ko saka pravietojumi. Pravietojumi saka, ka ir laika periods, kad zeme paliek pamesta – nav cilvēku, pilsētas ir sagrautas, nav nevienas dzīvas dvēseles. Tādēļ šis "Pamesto" scenārijs ir pilnīgi aplams.

Došu jums vēl dažus pantus! Jeremijas 25:33 "Tā Kunga nokautie gulēs tanī dienā no viena zemes gala līdz otram neapraudāti, nepievākti un neapglabāti, tie būs kā mēslojums atklātā laukā." Tas ir šis putnu mielasts, par ko runā Atklāsmes grāmatas 19. nodaļa. Kādēļ nav neviena, kurš viņus apraudātu vai apglabātu? Jo neviens vairs nav dzīvs. Jesajas 24:3 "Zeme tiek pavisam izpostīta un paliek tukša no ļaudīm, jo Tas Kungs to ir teicis." Un tālāk tiek runāts, kā Viņš zemi sagrauj, nav vairs neviena dzīvā.

Vēl kāda interesanta lieta par tūkstoš gadiem. 2. Laiku 36:21 "... *lai piepildītos Tā Kunga vārds, kas bija teikts ar Jeremijas muti: "Līdz kamēr šī zeme būs izdzīvojusi līdz galam savus sabata gadus!" Visā tanī laikā, cik ilgi tā bija... [Pievērsiet uzmanību!]... izpostīta... [Es tikko izlasīju vietu,*

⁴ Angļu *Left behind*.

kur ir teikts, ka zeme tiks izpostīta.] ... *tā gulēja mierā [ievēroja sabatu].*" Jūdiem bija likums, ka zemi drīkst apstrādāt sešus gadus, bet septītajā gadā to atstāj atmatā, ar to neko nedrīkst darīt. Tā vienkārši tiek atstāta pati sev. Jūdiem vajadzēja ļaut zemei atpūsties. Ziniet, viscaur jūdu vēsturē nevar redzēt, ka viņi šo likumu būtu centušies ievērot. Dievs saka: "Ja jūs to neievērosiet brīvprātīgi, Es jūs piespiedīšu to ievērot, Es jūs aizvedīšu uz Bābeli, iztīrīšu zemi, tā būs tukša un ievēros sabatu." Bībelē teikts: "... viena diena Tam Kungam ir kā tūkstoš gadi.." (2. Pēt. 3:8) Pēc Bībeles cilvēces vēsture ilgusi aptuveni 6000 gadus. Nav atrastas nekādas senākas liecības. Ir aptuveni pagājis šis 6000 gadu periods. Es nezinu dienu un stundu, tas ir aptuveni, bet jūs varat saskaitīt gadus savā Bībelē. 6000 gadus Kristus ir sējis evaņģēlija sēklu. Viņam bija draudze Vecajā Derībā un ir draudze Jaunajā Derībā. Cilvēki tiek glābti viscaur cilvēces vēsturē. Atklāsmes grāmatā Viņš ierodas ar sirpi, lai ievāktu zemes ražu, ne tā? Un tad mēs tiekam aizrauti gaisā, paņemti prom no šīs planētas, tā ir tukša un ievēro 1000 gadu sabatu. Zeme ir tukša, nav neviena dzīva cilvēka, tā ievēro sabatu, un mēs ievērojam sabatu Tā Kunga namā kopā ar Viņu. Mēs dodamies uz draudzi, mēs pametam ierastās gaitas, lai dotos uz Tā Kunga namu.

Viss šajā stāstā skaidri parāda, ka mēs nepavadām tūkstošgadi šeit, uz zemes, kur taisnie valda pār netaisnajiem. Mēs dzīvojam un valdām ar To Kungu, jo mēs valdām pār Visumu. Dievs ir pārcēlis Visuma galvaspilsētu uz Jauno Jeruzalemi.

(Tulkoja Anna Rozenberga.
Turpinājums marta numurā)

Liliju Šicu

PIEMINOT

5. DAĻA

Oktobra numurā, pieminot draudzes māsu Liliju Šicu, sākām publicēt fragmentus no viņas grāmatas "Turi savu kanti, Lileit! Meitene no Rītes ienāk dzīvē" (izdevējs Latvijas mutvārdu vēstures pētnieku asociācija "Dzīvesstāsts", Rīga, 2012). Šoreiz – nobeigums.

Šogad atļāva izvēlēties, ko katra no mums grib kā pamatnodarbošanos vēlāk dzīvē. Audējām ir plašāks darba lauks, lielāka izvēle dzīvē, lielākas izredzes. Mēs, visas trīs draudzenes, paliekam pie aušanas. Mums skolā vairs nav jāstrādā smalkie rokdarbi, un rokdarbniecēm nav jāauž. Ja strādāsim par skolotājām vai klubu vadītājām, varēsim mācīt visu, gan rokdarbus, gan aušanu, gan vadīt pulciņus.

Es līdz pavasarim būšu pabeigusi visas tehnikas. Pašreiz palīdzu siguldietei Asperai Lidijai aust diplomdarbu – lielu sienas segu saistītā gobelēna tehnikā. Tā palīdzot, pati apguvu un nostiprināju zināšanas.

[..] Esmu vēl skolā, visi pārējie aizgājuši, jaukais direktors Stepe aicina mani kancelejā. Tur izstādītas uz krēsliem kādas 10 viņa gleznas. Viņš priekš manis izlīcis izstādī! Atmiņā sevišķi jauka glezna – lielceļš gar Daugavu pie Kokneses pilsdrupām. Gar lielceļa malu mazi balti punktiņi – ceļa stabiņi. Stāsta par dzīvi Somijā revolūcijas gados. Izprašņā mani, un tā mēs abi norunājam vairāk nekā trīs stundas. Novēl veiksmīgu darba vasaru, un atvadāmies ar rokas spiedienu līdz nākamajam mācību gadam. [..] Vispēdīgi atgādina, lai esmu piesardzīga darbos un valodā. Saproto, ka tas ir politisks brīdinājums, man labu vēlot.

[..] Diplomdarba aušanai biju izvēlējusies tēmu "arājs". Ornamentālā daļa gar malām un

galiem bija izstrādāta un krāsas saskanīgi saliktas. Pie saskanīgās krāsu likšanas palīdzēja varoša Ruta. Sienas segas vidum iezīmēju kartupeļu vagošanu. Zirgs, spīļu arkls un vīrs – vagotājs. Uzzīmēju uz milimetra rūtiņu papīra, jo ornamentu arī tāpat tika zīmēti. Viss aprēķināts, ielāgots, un eju pie sava zīmēšanas skolotāja mākslinieka Kasparsona uz dzīvokli, lai pielabo. Tas ātri tiek izdarīts. Kad mans zīmējums nonāk uz direktora galda, viņš mans saka: "Labi piestrādāts, bet šī tēma jārisina laikmetīgāk. Zirga vietā jāzīmē traktors ar arāju."

Es traktoru vēl ne reizi neesmu redzējusi! Visi strādā ar zirgiem. Kavēju divas dienas un aizbraucu uz Riti. Sovhozam ir traktors. Atis to uzzīmē pēc redzes atmiņas. Viņš var uzzīmēt visu, ko redzējis. Parādu direktoram. Zīmējums ar arāju uz traktora ielāgots atvēlētajā laukumā. Tagad būšot labi. Šī ir tikai skice. Vēl daudz jāstrādā pie projekta pilnveidošanas ar krāsām. [..] Izstrādājam līdz sākumiem diplomdarbiem projektus, bet... Kur radies pielīdēja sindroms? Mēs vairs nejūtam, ka esam audējas – pēdējos skolas beigšanas mēnešos mūs grib padarīt par plakātistēm... Katrā diplomdarbā jāiekļauj sirpis ar āmuru vai piecstūru zvaigzne. Augstvērtīgāk skaitītos, ja pārmaiņus rakstos iekļautu abus šos pastāvošās varas simbolus! [..] Lai aužot debesīs – tālē sauli un tur simbolus iekombinējo. Jērumai, aušanas skolotājai, saku, ka iešu prom no skolas bez diplomdarba

un diploma. Stepe – direktors iesauc mani pie sevis un ļauj man aust pēc zīmējuma. Traktorists ar arāju tāpat uzsverot jaunas, progresīvas dzīves sākumu.

[..] Galdi ir klāti. Pie katra šķīvja maza lapiņa ar uzrakstītu uzvārdu – vietas norādītas. Es neesmu neko gatavojusi, ne nojautusi, ka tā var notikt. Direktors paziņo visiem klātesošajiem, ka absolvente Šica Lilija teiks atvadu runu skolai un novēlējumus nākamā gada absolventēm.

Nobeigums

Man ir divi dēli un trīs meitas, un kur tad vēl 15 mazbērni un mazmazbērnu pulks, kas arī jau sniedzas pāri desmitam. Esmu piedzīvojusi to, ko Plūdoņa atraitnes dēls solīja mātei: "Zidā un samtā tevi ģērbšu māt. Godgaldā vedīšu nosēdināt!" Tas viss ir bijis, bet ikdienu ir vēl jaukāka. Te viens, te otrs iepriecina ar kaut ko mīlu un izpalīdzēšanu.

Esmu bijusi laimīga. Viss kā pasakā, protams, netrūka rūpju un nedienu. Mīlestība visam pāri!

(Grāmatas fragmenti publicēti ar L. Šicas meitu atļauju.

Sirsnīga pateicība Debneru ģimenei par atbalstu materiāla tapšanā!)

“Ceļojošā bibliotēka” – dzīvi pārmainošā Dieva žēlastība

*“Viņš vadīs tos uz tādu cilvēku mājām, kuriem šī patiesība nepieciešama, kas pēc tās ilgojas.”
 (“Evanģelizācija”, 434. lpp.)*

Kādas ir tavas asociācijas, izdzirdot vārdus “literatūras evaņģelizācija”? Efektīva metode mūsdienu sabiedrībai? Novecojusi un neaktuāla metode? Iejaukšanās cilvēku privātajā zonā? Metode, kas nav piemērota man? Dieva paredzēts un īpaši svētīts evaņģelizācijas veids?

Pirms vairākiem gadiem daudzkārt devos pie cilvēkiem no mājas uz māju ar aptaujām, bukletiem un grāmatām. Šai laikā pieredzēju cilvēku atsaucību un vēlmi iepazīt Dievu, tomēr nekad šī metode tā īsti līdz galam manī sajūsmu neizraisīja. Daudz biju dzirdējusi apgalvojumus, ka mūsdienās tas nestrādā, ka cilvēki jāaizsniedz citādā veidā, jo tāpat jau neviens vairs nelasa. Tā arī nekad neierindoju literatūras evaņģelizāciju starp efektīvākajām metodēm un, kad, organizējot kādu misijas pasākumu, komandas biedrs ieminējās par literatūras evaņģelizācijas nozīmīgumu, iekšēji nopūtos, un piekritu tikai tāpēc, ka tā ir pareizi un, iespējams, vēl neredzu šīs kalpošanas potenciālu. Tā tas manā prātā bija līdz šī gada vasarai, kad Dievs pierādīja pilnīgi pretējo, un Viņš joprojām turpina to darīt.

Pagājušā gada pavasarī IMPACT misijas braucienu organizatoru komanda bija nonākusi pie tiem pašiem jautājumiem, kurus tā

uzdod katru gadu: Kādas ir cilvēku vajadzības? Kādas aktivitātes īstenosim pasākuma laikā? Kā nodrošināt aktivitāšu darbošanos ilgtermiņā, lai tas nebūtu tikai vienas nedēļas pasākums? Kā iesaistīt draudzes locekļus un palīdzēt viņiem?

Mūsu jaunais Evaņģelizācijas nodaļas vadītājs teica: lai ko mēs darītu, mums jāiekļaujam arī “Ceļojošā bibliotēka”. Tās princips ir pavisam vienkāršs. Mēs dodamies no mājas uz māju, piedāvājot cilvēkiem paņemt lasīt grāmatas uz konkrētu laiku, gluži kā bibliotēkā. Pēc nedēļas, mēneša vai diviem atkal dodamies pie šī cilvēka, parunājamies, un viņš var grāmatu atdot atpakaļ vai iemainīt pret citu. Tādā veidā ir iespējams uzturēt draudzību ar šiem cilvēkiem, kopā lūgt un iepazīt viņus.

Kaut arī nebiju pilnīgā sajūsmā, tomēr sapratu, ka šāds modelis patiesi palīdzētu sniegt atbildi uz lielāko daļu minēto jautājumu. Jaunieši izdarītu *bailīgāko* daļu – kad pie cilvēkiem jādodas pirmo reizi, bet draudzes locekļi varētu turpināt darbu, dodoties apmainīt grāmatas un tādējādi iesaistoties misijā, un pasākuma laikā iegūtie kontakti tiktu uzturēti ilgtermiņā. Atcerējos citātu no Elenas Vaitas grāmatas “Evanģelizācija”, kuru kopā ar komandu lasījām 2018. gadā, gatavojoties Talsu IMPACT: “Mūsu ļaudis, kas dzīvo lielos centros, iegūtu dārgus piedzīvojumus, ja ar Bībeli rokās un Svētā Gara iespaidam atvērtām sirdīm izietu uz pasaules lielceļiem un sānceljiem, sniedzot

citiem vēsti, kuru paši ir pieņēmuši.” (“Review and Herald”, 1906.

2. augusts) Kopš tā laika sapņojām izveidot “Ceļu komandu”, kas dotos pie cilvēkiem uz lauku mājām, bet nekad līdz galam nepietika drosmes. Radās cerība, ka šīs abas ieceres varētu iet kopā un ka mēs beidzot varētu īstenot sen loloto sapni.

Kad jautājām Ērgļu draudzītei par aktivitātēm, ko viņi vēlētos redzēt, izskanēja visdažādākās idejas, mēs ieminējāmies arī par šo. Jāsaka, ka sarunas gaitā varēja manīt – citas idejas šķiet aizraujošākas un labākas, bet slava Dievam par Ērgļu draudzītes atvērtību Svētā Gara vadībai, entuziasmu un gatavību atbalstīt jebkuru ideju, pat ja pirmajā mirklī tā neliktos tik vilinoša, kā arī par mūsu evaņģelizācijas vadītāja neatlaidību.

Pirmajās IMPACT dienās dalībniekus apmācīja Laila Možeiko no Saldus draudzes, kur, izrādās, “Ceļojošā bibliotēka” veiksmīgi darbojas jau daudzus gadus – tāpat kā Ezeres, Auces un Kandavas draudzē. Apmācībās tika stāstīts, kādas svētības Dievs apsolījis, kāpēc tas jādara, kādam jābūt grāmatu izplatītājam, kā sagatavoties garīgi un fiziski.

Tā mūsu jaunieši devās ceļā – gan apbraukājot lauku mājas, gan svētdienā piekļauvējot gandrīz pie katras mājas durvīm Ērgļos. Kaut arī veicām dažādas aktivitātes, tieši tie jaunieši, kas piedalījās “Ceļojošajā bibliotēkā”, dalījās ar pašiem iedvesmojošākajiem piedzīvojumiem, gluži kā iepriekš minētajā E. Vaitas citātā. No jauniešu

liecībām varēja secināt, ka tā ir bijusi pamatīga rakstura izaugsme pašiem dalībniekiem.

Dievs vareni svētīja šo darbu. Bija reizes, kad cilvēki teica, ka ir gadiem lūguši, lai Dievs šeit sūtītu cilvēkus, kas nestu vēsti par Dievu; kādi neparedzēti bija palikuši mājās; kādi izstāstīja savus dzīvesstāstus un bija gatavi lūgt. Dievs ir brīnišķīgs, Viņš vadīja katru soli ar Savu spēku, žēlastību un mīlestību.

Kamēr cilvēki devās no mājas uz māju, paralēli darbojās lūgšanu komanda, kura izmantoja zviedru adventistu misionāru izgatavoto mobilo aplikāciju "Mission App". Šai aplikācijā varēja redzēt, kur misionāri atrodas, cik sēkļiņas izsētas jeb cik grāmatas izdalītas. Tajā tika ierakstītas arī lūgšanu vajadzības. Tā uzreiz lūdzām par konkrētām ielām, kur atradās jaunieši, par konkrētiem cilvēkiem, kuru vārdus viņi atsūtīja, konkrētiem sarežģījumiem, kas radās. Šādā veidā lūgšanu laiks bija dinamisks, aizraujošs un piepildošs. Dažās dienās pat 5 stundas paskrēja kā viens mirklis. Bija reizes, kad jaunieši vakarā stāstīja liecības, un šķita, ka viņi citē mūsu lūgšanu vārdus. Momentā atbildētu lūgšanu tajā nedēļā bija tūkstošiem; tas tik ļoti stiprināja un turpina stiprināt mūsu ticību tam, ka Dievs ir uzticams, ka Viņš grib un spēj atbildēt lūgšanas un pārveidot sirdis. Nedēļas laikā 79 mājāsaimniecībās tika izdalītas vairāk nekā 100 grāmatas. Vai tas nav Dieva brīnums?

Ērģlos darbs aktīvi turpinās; šajā kalpošanā ar prieku iesaistās visi draudzes locekļi: kāds – ar lūgšanām, kāds – apciemojot savu daļu cilvēku, ar kuriem nodibināts kontakts. Ik pa laikam Baiba Bērziņa mūsu IMPACT *WhatsApp* chatā ieliek kādu liecību stāstu, lai iedrošinātu jauniešus, ka viņu pūles Dieva žēlastībā nav bijušas veltīgas. Dažus no šiem stāstiem būs iespējams lasīt turpmākajā raksta daļā.

Strādājot Kunga darba laukā, Ērģļu draudzītei radusies vēl kāda ideja – par grāmatu apmaiņas kasti, kas stāvētu pilsētā un kur cilvēki varētu ņemt un arī atdot grāmatas atpakaļ anonīmi. Kastes veidošana jau ir izstrādes procesā. Lai Dievs svētī šo ideju!

Pēc šīs pieredzes jaunieši bija tik iedvesmoti, ka aizveda

"Ceļojošo bibliotēku" arī uz savām draudzēm. Misijas skolas "Sūti mani" misionāres Ieva un Agnese uzsāka to Madonā, Rīgas misionāres Inga un Edija – Carnikavā, arī Talsu draudze ir uzsākusi šo darbu. It visur šī kalpošana sākotnēji uzsākta ar piesardzību un nedrošību, bet Dievs ātri vien parāda, ka ļaudis ir izslāpuši pēc Dieva Vārda, ka viņi vēlas to dzirdēt; mums atliek vien nodot savu sirdi Svētā Gara vadībai, saņemt drosmi un doties.

Pieredze ir dažāda, un būtu melots, ja teiktu, ka tas ir vienkāršs darbs, ka nesastopam vilšanos, ka tas neprasa nodošanos, bet Dievs ir uzticams, un šis ir brīnišķīgs veids, kā iesaistīt kalpošanā visu draudzi.

Kad sākam šo darbu Talsos, gājām tikai jaunieši, tomēr vairāki

draudzes locekļi nāca klāt un teica, ka ir ar mieru sagatavot pusdienas, lai neejam tukšiem vēderiem, vairāki bija gatavi lūgt par šiem cilvēkiem vēlāk vai lūgt laikā, kad mūsu jaunieši devās klauvēt pie durvīm. Bija reize, kad lūdzām par mūsu misionāriem, un tajās divās stundās Sabata pēcpusdienā viņus nenoraidīja nevienā mājā. Mūsu sirdis pāri plūda pateicībā!

"Ceļojošā bibliotēka" pati par sevi nav brīnummetode, spēks nāk no Dieva. Viņš ir tas, kas sagatavo sirdis, saved kopā īstos cilvēkus, dod īstos vārdus un drosmi. Šis ir veids, kā draudze tiek ielikta apstākļos, kad bez Dieva nevar iztikt, lūgšanas skan dedzīgāk un misijā var iesaistīties ikviens. Tā ir taisnība, ka bez ilgtermiņa plāna neiztikt; ir jādūdz, lai

Dievs atklāj metodes, kā šos cilvēkus vadīt tālāk, kā iesaistīt draudzes dzīvē un kā par viņiem parūpēties, kā darīt par mācekļiem, tomēr šis ir liels un spēcīgs solis, ar ko sākt.

Ja vēlies, lai kas tāds sākas arī Tavā draudzē:

- sāc par to lūgt un runāt ar draudzes locekļiem,
- brauciet ciemos uz draudzēm, kur to dara,
- meklējiet kādu, kas var pastāstīt savu pieredzi, kā to darīt,
- lasiet un meklējiet Bībelē, draudzes rokasgrāmatā un Elenas Vaitas rakstos, kā to darīt vislabāk.

Dievam nevajag dziļus talantus, bet nodevušās sirdis, tad Viņš var darīt lielas un varenas lietas!

“Drīz vienā dienā atgriezīsies vairāk nekā tūkstoš cilvēku, un daudzi no viņiem savus pirmos iespaidus būs guvuši, lasot mūsu publikācijas. [...] Izplatot šo grāmatu [“Lielā cīņa”], tūlīt nevar spriest par rezultātiem. [...] Lielākais vairums noteiktu nostāju ieņems tikai pēc tam, kad redzēs piepildāmies tur paziņotos notikumus. [...] Kad darba nobeigumā zemi apgaismos Kunga godība, daudzas dvēseles šīs grāmatas izplatīšanas rezultātā pievienosies Dieva baušļus turošajiem ļaudīm.” (“Pēdējo dienu notikumi”, 213.–214. lpp.)

Līdzīgi kā Jēzus dienās, kad visu Viņa aktīvo dzīves laiku tika sēts, sēts un sēts, rezultāti ne vienmēr bija uzreiz redzami. Tomēr pēc Jēzus nāves un augšāmcelšanās daudzi atgriezās, jo bija vērojuši, domājuši, pētījuši un klausījušies. Mums šodien ir dota iespēja sēt – ne vienmēr uzreiz redzot, bet – lai kādu dienu redzētu, kā cilvēku tūkstoši atgriežas tieši literatūras evaņģelizācijas darba dēļ. Reizēm, lasot šādus citātus, viss paliek teorijā kā jauka iespēja. Ir viegli atrast attaisnojumus, sakot, ka kaut kas nedarbojas, ka laiki un cilvēki ir mainījušies. Cilvēka būtība, ilgas un vajadzības nemainās cauri gadsimtiem, tāpat arī Dievs nemainās. Redzot visu, ko Dievs ir darījis šo pāris mēnešu laikā kopš augsta, arvien vairāk sāku pārdomāt, ka, iespējams, problēma nav literatūras evaņģelizācijā vai kādā citā reizē kur citur – jomā, kas mums nešķiet aktuāla. Iespējams, mēs vēl neesam iemācījušies pareizās metodes un uzkrājuši pieredzi. Iespējams, nav

jāatmet princips, bet ar lūgšanām jāmeklē, kā darīt labāk, un Dievs pats māca šīs lietas. Iespējams, reizēm pārāk ātri padodamies, sastopoties ar grūtībām, un nolaižam rokas. “Jūsu aicinātājs ir uzticams. Viņš būs arī darītājs.” (1. Tes. 5:24)

Es lūdzu Tevi, lasītāj, lai Tu lūdz par “Ceļojošās bibliotēkas” kalpošanu! Šobrīd vairāki simti cilvēku dažādās Latvijas vietās lasa grāmatas, par viņu sirdi notiek cīņa, vairāki no viņiem vairs negribēs lasīt, bet tieši mūsu lūgšanas var palīdzēt viņiem pārdomāt un raisīt lielāku interesi par Dievu.

Lūdzu, lai varbūt arī Tavā draudzē šī kalpošana varētu sākties! Tā paņem daudz spēka, ir viegli pagurt, tāpēc mans sapnis ir, ka, šai kalpošanai attīstoties dažādās Latvijas vietās, varētu tikt organizētas konferences un pasākumi “Ceļojošās bibliotēkas” kalpotājiem, lai viņiem būtu iespēja mācīties, kā darīt to vēl labāk, lai viņi varētu atpūsties un iedvesmoties no liecību stāstiem un atcerētos, cik liela nozīme ir šim darbam. Ja tas būs Dieva prāts, arī tam vajadzēs cilvēkus, kuri to uzsāks un darīs. Tikai tad, kad mēs kā draudze strādāsim kopā vienoti, pazemībā ik dienas mācoties pie Jēzus kājām un atbalstot viens otru, mūsu draudzes varēs augt un mēs varēsim strādāt nepagurstot. Brāļi un māsas, cīnīsimies viens par otru lūgšanās no sirds!

Tomēr visspēcīgāk runā liecības. Kad lūdzu cilvēkiem no dažādām draudzēm un IMPACT dalībniekiem uzrakstīt pāris rindkopas par kādu notikumu, šķita, ka neviens no viņiem nespēj apstāties rakstīt no sirds pārpilnības. Manuprāt, arī tas liecina, cik ļoti šī kalpošana spēj pārveidot un cik ļoti tā ir vajadzīga katram no mums, ne tikai cilvēkiem pasaulē.

LIECĪBAS

Laila Možeiko no Saldus

Saldus draudzē “Ceļojošā bibliotēka” darbojas kopš 2013. gada. Pirms tam grāmatas pārdeva un dāvināja. Šis darbs ir Kunga norādīts, uzturēts un iedvesmots caur E. Vaitas rakstīto par grāmatu izplatīšanas svarīgumu. Tā ir Dieva griba, lai ar rakstiem pasaulē tiek izplatīta gaisma, cilvēkiem tiek sniegta cerība, mierinājums un stiprinājums. “Prese ir darba rīks, ar kuras palīdzību var aizsniegt daudzus.” (“Evaņģelizācija”, 434. lpp.) “Ejiet!” tā Jēzus mūs skubina, un man gribas paklausīt Viņa balsij.

“Ceļojošā bibliotēka” ir lielisks veids, kā iepazīties ar cilvēkiem un uzturēt ar viņiem kontaktu. Pagājušajā gadā Dievs sevišķi svētīja šo darbu. Tik daudz lasītāju un tikt daudz izplatītu grāmatu nav bijis nekad iepriekš! Tas neapšaubāmi ir saistīts ar notikumiem, kas notiek pasaulē. Cilvēki saredz morāles pagrimumu, netaisnību, izmaiņas dabas norisēs un ilgojas pēc cerības. Ne jau mūsu runas dāvanu vai citu spēju ietekmēti viņi ņem grāmatas, avīzes un bukletus. Nē! Svētais Gars iespaido cilvēkus. Neredzami Gars darbojas pie lasītāju sirdīm. To, kurā brīdī kļūst redzams Dieva paveiktais, mēs nezinām. Var likties, ka cilvēks maz ko saprot no lasītā, bet tad “pēkšņi” kādā reizē viņš pasaka, ka tagad saprot, kas ir Jaunā Derība un kas ir Vecā Derība. Tad uzdod jautājumus: “Kā tas būs, kad Jēzus atnāks? Vai tad vairs nebūs autobusu un lidmašīnu? Kāda būs jaunā pasaule?”

Dievs mūs aicina: “No rīta sēj savu sēklu un neļauj mieru savai rokai

līdz pat vakaram, jo tu nezini, kas izdosies, vai šis, vai tas, bet varbūt, ka izdodas arī abi vienlīdz labi.” (Sal. māc. 11:6) Kā redzam, mūsu uzdevums ir sēt. Par rezultātiem gādās Dievs. Ja būs iesēts, tad Dievam būs ko audzēt. Ļoti brīnišķīgs citāts ir grāmatā “Lielā cīņa” 612. lpp. Aprakstot vēlā lietus izliešanās laiku, E. Vaita raksta: “Pierādījumi jau būs sniegti. Sēkla iesēta, un tad tā uzdīgs un nesīs augļus. Misiņas strādnieku izplatītā literatūra būs atstājusi savu iespaidu, kaut arī tagad daudzi, kuru prātu tā ietekmē, vēl top aizkavēti, lai pilnīgi saprastu šo patiesību un tai paklausītu. Bet tad gaismas stari iespiedīsies it visur [...]. Liels ļaužu pulks nostāsies Kunga pusē [...].”

Tas ir nākotnē sagaidāmais prieks. Bet arī tagad katrs strādnieks, kurš iziet darbā, piedzīvo, ka labie eņģeļi sevišķi kalpo visās viņa vajadzībās – aizsargājot no visiem suņiem un ļauniem cilvēkiem, sagādājot transportu un līdzekļus, piešķirot veselību un spēku, gādājot par laika apstākļiem u. tml.

Ļoti spilgts gadījums bija mūsu kalpošanas sākumā. Ieejot kādā mājā, satikām sievieti un piedāvājām viņai grāmatas. To dzirdot, viņa ar asarām acīs mūs apskāva un teica: “Paldies jums! Ja jūs zinātu – tas ir tieši tas, kas man bija vajadzīgs!” Caur šo pateicību Dievs ļoti stiprināja manu ticību. Manā sirdī bija iezagušās šaubas, vai tas ir Dieva prāts, ka es Viņam kalpoju tieši šādā veidā. Ir taču dažādi kalpošanas veidi. Varbūt man jādara kaut kas cits... Biju lūgusi, lai Dievs man parāda, vai tas ir Viņa prāts, ka eju ar grāmatām. Dievs atbildēja.

Kādā citā reizē satikām jauku vecmāmiņu ar mazmeitu, kura ieaicināja mūs istabā, parunājāmies, kopīgi pielūdzām, viņa paņēma no mums grāmatiņu, atstājām arī savu telefona numuru. Pēc laika vecmamma mums piezvanīja. Lasīt viņa vairs nevēlējās. Kā dāvanu atstājām grāmatu “Ceļš pie Kristus” un šķirāmies. Mazmeitai tolaik bija 14 gadi. Necerētu pārsteigumu piedzīvojām pagājušajā gadā. Mazmeita, kurai tagad ir jau 19 gadu, piezvanīja uz toreiz iedoto telefona numuru. Viņa atcerējās, kā bijām lūgušas par viņu, un vēlējās arī tagad ar mums kopā lūgt. Šobrīd šī jaunā meitene pievienojas mums vakaros

telekonferencēs un pati lūdz – gan par sevi un savu vecmammu, gan par mums.

Mums diezgan bieži iznāk braukt ar sabiedrisko autobusu uz attālākām vietām. Tā kā autobusi nekursē tik bieži, tad, lai tiktu atpakaļ uz mājām, balsojam mašīnas. Tāpat kā Kungam “pieder visi meža zvēri, visi kustoņi pa tūkstošiem kalnos” (Ps. 50:10), tāpat Viņam pieder visas mašīnas uz Latvijas ceļiem. Viņš vienmēr ir rūpējies, lai mums nav ilgi jāstāv un jāsalst, lai kāds mūs paņem un pārved mājās. Kādā reizē sieviete, kas bija pie stūres, teica: “Es nekad neapstājos un nevienu neņem, bet šoreiz domāju, ka jāapstājas.” Uzdāvinājām viņai grāmatiņu “Ceļš pie Kristus”. Viņa bija ļoti priecīga.

Juta Rimkus no Ezeres

Manai pāriniecei ir vesela grāmatvedība par cilvēkiem – kurš kādas grāmatas ņēmis un kad jāiet nākamreiz. Varētu domāt, ka mums ir pilns dievnams, jo cilvēku, kas izrādījuši interesi, bijis tiešām daudz, bet tā nav. Tas nav viena gada darbs, bet gan gadu desmitu. Reizēm ir skumji, bet noliekam to visu Dieva ziņā.

Pie vienas no lasītājām braucām daudzus gadus. Šķita, ka nekas nemainās. Viņa ar prieku mūs uzņēma, pastāstīja par savu dzīvi, bet, kad runājām par grāmatu, tad saņēmām īsas atbildes, ka laba, patīkot, bet par Dievu maz ko varējām pastāstīt. Tik vien kā iedot jaunu grāmatu. Tad nolēmu, ka šī būs pēdējā reize un ka vairs nebūsim, bet pāriniece teica: “Nē, vēl vienu reizi aizbrauksim, tad gan liksimies mierā.” Mums par lielu pārsteigumu sieviete jau pašā sākumā vienā laidā runāja par grāmatu, ko ieguvusi – kas tajā patīk, ko atceras, ko izmēģinājusi. Visu laiku slavēja Dievu! Tā mēs braucām vēl.

Kāpēc es eju evaņģelizācijā? Apmēram pirms gada kādas mājas saimnieks tieši uzdeva šo jautājumu: kāpēc es to daru? Toreiz devu “gudru” atbildi. Viss bija pareizi un skaisti – kā no Bībeles, bet, ja es būtu šī cilvēka vietā, mani tas neuzrunātu. Pārbraucot mājās, pārdomāju, ko

biju teikusi. Patiesībā atbilde ir vienkārša, bet tajā mirklī nemācēju to noformulēt. Tā ir mīlestība pret Dievu! Līdz ar to mīlestība pret Dieva radībām – cilvēkiem, jo Viņš mūs grib glābt un dāvēt mūžīgo dzīvību.

Vai vienmēr gribu priecīgi iet? Nē, ir visādi šķēršļi, tomēr Dievs mani vienmēr ir iedrošinājis. Viņš jau visu ir izdarījis, arī sagatavojis cilvēku sirdis. Man atliek iet Viņa pēdās – braukt, klauvēt un runāt, bet pārējais ir Dieva ziņā.

Baiba Bērziņa no Ergļiem

Vasarā, IMPACT nometnes laikā, 79 māsasaimniecības ar prieku, varbūt šur tur arī ar nedrošību, pieņēma piedāvāto iespēju – uz laiku paņemt lasīt kādu/ kādas grāmatas no “Ceļojošās bibliotēkas”. Nometne beidzās, un Ērgļu draudzītei tika uzticētas turpmākās rūpes un lūgšanas par visām 79 māsasaimniecībām.

Personīgi varu teikt, ka esmu viena no tām, kurai nepatīk doties no mājas uz māju. Varbūt tāpēc, ka pusaudžu gados piedzīvoju negatīvu pieredzi, kad pie mums uz mājām nāca cilvēki, ļoti uzbāzīgi piedāvājot garīgo literatūru. Bet, kad Dievs aicina, tad ir brīnišķīgi sevi un savu negribēšanu atstāt un pakļauties Dievam: “Redzi, es esmu še, sūti mani!”

Tagad, atskatoties atpakaļ uz gandrīz pus gada pieredzi šai kalpošanā, varu teikt: “Paldies Dievs, ka neļāvi man padoties, nobīties, palikt malā! Paldies par brīnišķīgo skolu manam raksturam! Paldies par dārgajiem piedzīvojumiem kopā ar Tevi! Paldies par Debesu prieku – lūgt, iedrošināt un redzēt, kā cilvēki tuvojas Tev!” Kurš gan no mums būtu gatavs atsacīties no šādām priekštiesībām? Ticu – neviens!

Padalīšos ar dažiem saviem ierakstiem “Ceļojošās bibliotēkas” žurnālā:

1. Visi, kuri telefona zvanos teica, ka vairāk nevēlas lasīt, beigu beigās paņēma grāmatas ar lielu ieinteresētību. Cik labi, ka bibliotēkā ir “Jebšu tūkstoši krīt tev blakus” – kriminālromānu lasītāji ieinteresējas, un Dievs pašķir iespēju turpināt

iemantot viņu uzticību. Ritiņa nāks uz dievkalpojumu, kad Kristaps atnāks viņai pretī. Skolotāja, kura gribēja pārtraukt kontaktus, paņēma grāmatu, un jau vienojāmies, kuru lasīs pēc tam. Vairākas kopīgas lūgšanas! Vai mūsu Dievs nav VISVISVARENS!!! Ā, un viena kundze iedeva telefonu, lai turpmāk saņemtu uzaicinājumus uz Veselības kluba organizētiem pasākumiem. Un vēl satikām vienu, kura pārtrauca nākt uz veselības pasākumiem, jo bija jāiet uz dievnamu¹. Uzdāvinājām grāmatu. Jautājām, kā patika izlasītā grāmata. Atbilde bija: “Tik ļoti, ka gribu to nopirkt!” :) Sabatā tikai dāvinām. ☞

2. Dievs, paldies par vadību, apsardzību un piedzīvojumiem ne mazākiem kā Daniela dienās! “Kāpēc suns, kurš parasti sakož tos, kuri bez iepriekšējas vienošanās ar saimniekiem iegriežas mūsu sētā, jūs nesakoda?”

3. Agris ar Līnu un Kristapu aiziet apmainīt grāmatas. Kundzīte saka: “Augstākam spēkam ticu, bet nu mācītājam nē, nē, nē!” Dievam ir laba humora izjūta, jo caur mācītāja rokām iedeva kundzītei lasīšanā 3 grāmatas.

4. Gaidījām ilgi, ilgi, kamēr draudīgā sunīša saimnieks pieklibos pie mums. Bija vērts pacietīgi gaidīt – reiz apmeklējis adventistu rīkoto semināru. Pats vairs nevar palasīt. Uzdāvinājām grāmatu, lai viņš var uzdāvināt bērniem.

5. Nebija īsti ieinteresēta, jo patīkot detektīvomāni, bet apsolījās kaut nedaudz izskatīt. Nākamajā tikšanās reizē saka, ka izlasījusi grāmatu “Nebeidzami brīnumi”. Esot tā nekas. Vairāk nevēlas lasīt, bet mudinu padomāt – varbūt tomēr... Līdz nākamajam zvanam apsola padomāt. Zvanu – neatbild. Dodos uz mājām, nav mājās, un nevar arī sazvanīt. Nav atzvanījusi. Pēc 2 nedēļām zvans – saņemmu atļauju atnākt ciemos. Slava Dievam – tomēr ieinteresējas un paņem grāmatu “Jebšu tūkstoši krīt tev blakus”. Saka, ka īsti netic Dievam, bet tic eņģeļiem. Kas par Dieva Gara vadību – sarunājam, ka nākamreiz atnesīšu “Eņģeļu stāstus”.

6. Ļoti patiesa, katoļticīga daudz bērnu ģimene. Lielu grāmatu

lasītāji. Atdod visas 4 grāmatas un labprāt paņem jaunas. Mamma saka, ka “Lielo cīņu” īsti neesot izlasījusi, bet nevēlas tagad turpināt. Šķiroties sirsnīgi pielūdzam.

7. Zvanu un saņemmu atbildi: “Pārlapoju grāmatas, bet saprotu, ka neinteresē, negribu turpināt lasīt.” Apciemot Dievs darīja brīnumu pie viņas sirds – ticības stāsts no bērnības līdz šai dienai; Dieva dziedinošais pieskāriens caur Dieva Vārdu no viņas pašas Bībeles; kopīga lūgšana līdz asarām; dāvana no viņas – katoļu lūgšanu grāmata latgaliešu rakstībā; jautājums, kur adventisti pulcējas; mans telefona nr. uz sirds zāļu kastītes. Ziemassvētku laiks... Vadājam un atstājam dāvanīņas pie šo cilvēku durvīm no “Ceļojošās bibliotēkas” komandas. Tumsā satikšanās ar šo tanti. Jautāta, ko tumsā dara laukā, viņa paskaidro: “Tumsā parasti neej laukā... Tieši šodien par jums iedomājos... Atnāciet pavasarī! Gribēšu palasīt jūsu grāmatas.”

Dievs par Savu darbu ir nomodā! Paldies par iespēju strādāt ar Viņu vienā komandā, tas sniedz lielāko prieku, dzīvojot vēl šeit, bet sapņojot par Debesu Mājām!

Monika un Ernests Truči no Eņģeļiem

Šajā kalpošanā vairāk iesaistījāmies ar savām lūgšanām, bet bija arī kāda izdevība palīdzēt bibliotēkas uzturēšanā, apmainot cilvēkiem grāmatas. Ērģļu draudzīte sadalīja katram draudzes loceklim cilvēkus, kuri bija izteikuši vēlmi saņemt grāmatas, lai draudze par katru varētu aizlūgt. Arī mēs ar prieku lūdzām par mums uzticētajiem Ērģļu un apkārtnes iedzīvotājiem. Tiesa, bez praktiskas kalpošanas neiztikt, un arī mēs devāmies bibliotēkas uzturēšanas kalpošanā Ērģļos. Bija zināms uztraukums, jo šī bija pirmā mūsu kopīgā kolportāžas kalpošana, tāpēc arī priecājāmies par pieredzi, kas ļāva kalpot apkārtnējiem un iepazīt tuvāk vienam otru.

Elizabete Lapteva no Eņģeļiem

Šī nebija mana pirmā reize iet “Ceļojošās bibliotēkas” misijā. Sākumā man bija ļoti bail, jo īsti nezināju, kā cilvēki reaģēs uz tādu veida pasākumu. Protams, bija cilvēki, kuri uzreiz mums skaidri lika saprast, ka nevēlas lasīt, taču bija arī tādi, pie kuriem Dievs bija ilgstoši strādājis – pēc Dieva mīlestības pavisam izslāpuši Viņa bērni. Enot un dalot grāmatas, redzēju, cik ļoti liela cīņa notiek cilvēkos, kā sāstans nevēlas, lai cilvēki atgrieztos, taču Dievs darbojas un visi eņģeļi līdz ar Viņu. Ticu, ka šis mūsu darbs nebija veltīgs. Ja, pateicoties visam piedzīvotajam, kaut viens cilvēks atgriezīsies, tas būs tā vērts. Dzirdot visas šīs liecības, cik pārsteidzošā veidā Dievs darbojas, esmu pārliecināta, ka darbs, ko darām, nav bezjēdzīgs! Domāju, šim darbam noteikti jāturpinās, jo vēl ir tik daudz māju, kur Dieva gaišais gaismas stars nav iespīdējis. Mēs noteikti varam palīdzēt tam notikt, ja tas būs mūsu visu mīlošā Tēva prāts.

Judīte Plendiške no Eņģeļiem

Kad tev atveras sveša cilvēka mājas durvis un viņš saka, ka vairs nevēlas lasīt manis piedāvātās grāmatas, pārņem ļoti savāda sajūta. Bet tam esmu gatava. Šī sajūta sāk mani mācīt. Un patiesībā šis atteikums paver vēl plašākas iespējas sarunai, cilvēku un sevis pašas izprašanai.

Kāda sieviete, ļoti jauka un laipna, atvēra savas mājas durvis, bet nevēlējās vairs lasīt nekādas grāmatas, jo nav laika. Aprunājāmies par lietām, kuras piepilda viņas laiku – skaists, liels dārzs un māja, atbildīgs darbs, ģimene. Ļoti čakla un jauka ģimenīte! Tad pajautāju, vai viņu mājā ir Bībele. “Bībele?” viņa dziļdomīgi un lēni pārjautāja. Saprātu, ka šīs Grāmatas viņu mājās nav. Tajā pašā laikā redzēju viņas acīs ilgas pēc patiesības, pēc vēsts, pēc... Viņa gan atcerējās, ka vecmāmiņai esot redzējusi tādu vecu,

¹ Veselības pasākumi notika SDA dievnamā. – Red. piez.

vecu Bībeli. Kad sievietei teicu, ka labprāt nākošreiz viņai atvestu un uzdāvinātu šo Grāmatu, viņa kautrīgi atteica, ka nevajagot gan tā pūlētis. Es tomēr viņai pateicu, ka noteikti to vēlos uzdāvināt, un apsoliu Bībeli sagādāt. Sieviete bija ļoti pateicīga, mazliet aizkustināta un labvēlīgi norādīja, kur ikdienā viņu vislabāk var satikt. Covid laiks ir izjaucis šo tikšanos, bet solījums ir spēkā. Cilvēki alkst pēc Dieva Vārda, pēc patiesības, paši to neapzinādamies. Tāpēc atteikumi un noraidījumi man vairs “nedāvina” sajūtu, ka nav vērts. IR!

Maija Ļube no Ērgļiem

Ērgļu IMPACT misijas brauciena laikā jaunieši atstāja veselu sarakstu ar adresēm, kur viņi bijuši un iedevuši grāmatas. Mums darbs jāturpina. Kaut kas jauns un interesants. Lūdzam gudrību, Svēto Garu. Arī pirms durvju atvēršanas piesaucu Dievu. Protams, ir neziņa, kāds būs cilvēks, kā ieinteresēt, ko sacīt. Brīdis “pirms” ir visemocionālākais. Tālāk viss notiek, un, ejot ārā, ir prieks un gandarījums.

Šajā darbā ir sevi jādisciplinē. Man liekas, vislabāk ir ielānot atsevišķu dienu tikai grāmatu maiņai, pat divas, cik nu katram adrešu. Covid daudz ko nobremzēja, bet ne visu. Es domāju, ir lietderīgi iet kopā ar kādu pusaudzi, bērnu. Viņiem patīk un, galvenais, rodas pieredze un prieks, ka var darboties misijā. Arī cilvēki jūtas drošāk, ja ierauga, ka esmu kopā ar bērnu.

Līna /13/ un Kristaps /14/ Bērziņi no Ērgļiem

Mēs esam priecīgi, ka varam nest labo vēsti Ērgļu apkārtnē caur “Ceļojošo bibliotēku”. Tas mums sagādā prieku, jo katru reizi piedzīvojam, kā Dievs darbojas pie cilvēku sirdīm. Mums ir daudz piedzīvojumu. Dažus līdzdalīsim arī jums.

Aizgājām pie kādas tantītes. Viņa tik ļoti vēlējas ar mums sadraudzēties, jo nesen bija zaudējusi sev tuvu cilvēku un kaimiņi bieži iedzer. Tā nu sadraudzējamies ar viņu un viņas sunīti Čapiņu, it īpaši viņa priecājās par draugu Kristapu, jo mazdēlam tāds pats vārds :) Mēs viņu cenšamies iepriecināt. Viņa pat ir labprātīga nākt uz dievkalpojumiem. Kad vēl bija iespēja, viņa atnāca kopā ar savu kaimiņieni. Bija ļoti priecīga un, kad Kristaps viņu vēlreiz uzaicinās, noteikti atnāks!

Bijām pirmajā grāmatu apmaiņā un iepazīnāmies ar tanti, kurai ļoti patīk lasīt. Viņas mājā bija daudz avīžu un žurnālu. Sarunas laikā mūs pieņēma arī draudzīgais sunītis Bumbulītis un kaķītis Pūcite. Viņa stāstīja, ka parasti grāmatas lasot pie televizora, bet šīs grāmatas tā nevarot – prasoties izslēgt visus blakus trokšņus. Kad piedāvājām viņai grāmatas, viņa ļoti ieinteresējās par vairākām. Viņa izvēlējās grāmatas, mēs jau grāsījāmies pārējās likt somā, kad viņa pajautāja – vai jums nebūtu vēl kāda?

Kaut arī dažreiz ir nepatīkamākas situācijas un mūsu prieks izdzīst, Dievs to atkal atjauno. Tāpēc jau Dievs mūs ir radījis, lai mēs varētu iepazīstināt citus ar Glābēju! Mums ir iespēja būt lieciniekiem un dot iespēju atrast dzīves patieso vērtību! Lai mūsu piedzīvotais arī jūs iedrošina vēl kādam pastāstīt par Jēzu!

Daniēls Veips, IMPACT datubnieks

Kad biju aizbraucis uz IMPACT misijas braucienu, varēju izvēlēties vairākas lietas, ko darīt evaņģelizācijas laikā. Es izvēlējos pievienoties “Ceļu komandai”, kas devās uz lauku mājām, piedāvājot literatūru. Vēlējos, kaut cilvēki būtu atsaucīgi un paņemtu kādu grāmatu vai Bībeli.

Kad bijām nonākuši pie pirmās mājas, sadalījāmies pa divi. Es un Kristīne gājām uz kādu vecāku māju. Nekad nebiju to darījis, tāpēc maz runāju un novēroju procesu. Tas cilvēks vispār nebija ieinteresēts mūsu grāmatās, un ātri vien devāmies tālāk. Tajā dienā man kaut kā neveicās vienmēr, kad pirms mājas mašīnā dalījāmies grupās – no manas grupas nekad nepaņēma grāmatas, kamēr otrai grupai veicās tīri labi. Man kļuva skumji. Grāmatas, ko biju paņēmis, aizvien atradās manā klēpī. Domāju: “Ja jau manai grupai jācieš tādēļ, ka tajā esmu es, labāk neiešu vispār.” Kad jau atkal pienāca laiks dalīties grupās, teicu, lai labāk iet

bez manis – labākai veiksmei. Paliku mašīnā un skatījos, kā viņiem ies. Kad grupas atgriezās, visi bija priecīgi, jo labi veicās, es jau to biju paredzējis.

Nonācām mazapdzīvotā ciemā, un man nebija ne mazākās vēlēšanās iet, bet Inga pierunāja. Kāpjot pa kāpnēm daudzstāvu mājā, es jau zināju, kāds būs iznākums, bet, stāvēt pie pēdējām durvīm, lūdzu Jēzu, lai vismaz šo vienu reizīti no manis paņemtu grāmatu. Durvis atvēra jauka tantīna, iegāju dzīvoklī, sākām runāt. Viņa stāstīja savu stāstu par dēlu, kurš nomiris no granātas sprādziena, un cik daudz izcietusi. Tā runājot, viņas sirds sāka atvērties; pēc kāda laika piedāvājām grāmatas. Viņa dažas paņēma! Biju ļoti priecīgs!

Atceroties šo notikumu, sapratu, cik bezjēdzīgi ir paļauties uz mūsu pašu spēkiem. Šajā notikumā es paļāvos tikai uz sevi un cietu neveiksmi, bet, kad nodevu lietu Dievam, tad Viņam bija iespēja darboties manā labā. Viņš nekad neliks mums vilties, ja nepārtraukti skatīsimies uz Jēzu un katru dienu meklēsim Viņu ar visu sirdi. Tā darot, kristietim nekad nevajadzēs ciest neveiksmi, ja par savu pirmo mērķi viņš tiks lūgšanas un Bībeles pētīšanu.

Kristīne Kunkule, IMPACT datubniece

“Ceļojošā bibliotēka” ir kaut kas ļoti īpašs un, manuprāt, vajadzīgs ikvienā draudzē. Pati tikai vienu reizi esmu piedalījies šajā kalpošanā – IMPACT 2020 laikā Ērgļos, tomēr šī viena reize bija tik ļoti Dieva vadīta.

Visspilgtākais, kas palicis atmiņā no tās reizes, ir tikšanās ar Ritas tanti. Jau bijām vairākas stundas gājuši no mājas uz māju, piedāvājot cilvēkiem grāmatas, un domājām, ka beigsim, sākās stiprs lietus, atgriezāmies mūsu IMPACT dzīvesvietā. Bet lietus pamazām pārgāja, un Dieva Gars īpaši runāja, ka tomēr jāiet vēlreiz, jo bija palikušas kādas mājas, kurās vēl nebijām iegājuši. Tad nu piekļāvām pie kāda dzīvokļa, kura durvis atvēra jau pieminētā Rita. Piedāvājām grāmatas un aicinājām pielūgt, bet Rita mūs ieaicināja iekšā un sacīja, ka lūgšanas daudz vairāk ir vajadzīgas viņas vīram. Vīrs bija nesen pārcietis insultu. Tā nu kopīgi parunājām un arī īpaši aizlūdzām par Ritu un viņas vīra dziedināšanu. Abi bija ļoti priecīgi un paņēma grāmatīņu “Kristus kalna svētruna”, piebilstot, cik labi, ka tagad viņiem būs svētrunas, jo uz baznīcu vīra slimības dēļ vairs nav iespējams doties. Īpašu Dieva vadību sajutu, kad Rita teica: viņas vīrs visu dienu esot kādu gaidījis. Parasti vīrs, iedzerot zāles, vienmēr dodas gulēt diendusu, bet šoreiz nē. Kopīgi ar Ritas tanti nospriedām, ka laikam jau viņš bija gaidījis mūs.

Ritas tante mūs mīli pavadīja līdz ceļa galam, atvadījāmies. Slava Dievam, ka ar šo tikšanos nekas nebeidzās un ka Ērgļu draudzīte darbu turpināja! Nākamreiz, apciemojot Ritas tanti, izrādījās, ka viņas vīrs diemžēl nomiris. Cik labi, ka bija draudzes locekļi, kas viņu šajā laikā varēja īpaši mierināt! Kāds man bija prieks, ieraugot IMPACT

WhatsApp grupiņā ziņu, ka Rita ir bijusi uz Ērgļu draudzīti! Zinu, ka kontakts ar šo tanti vēl joprojām turpinās. Slava Dievam par to! Šis ir tikai viens no daudzajiem stāstiem, cik brīnišķīgā veidā Dievs darbojas pie cilvēku sirdīm caur “Ceļojošo bibliotēku”. Tas ir lielisks veids, kā veidot kontaktus ar cilvēkiem, un es no sirds ceru, ka arī manā draudzē kādu dienu varēsim uzsākt šo kalpošanu.

Jeva Biržiņa no Madonas

Man došanās ar “Ceļojošo bibliotēku” visvairāk ir mācījusi trīs lietas.

1. Cilvēki patiesībā ir daudz atvērtāki, nekā mēs domājam. Uzsākot šo kalpošanu, bija neziņa par to, kā būs, kā cilvēki uzņems, jo draudzē daudz tiek runāts, ka cilvēki ir mainījušies, ka tiem nekas neinteresē un ka valda liels ateisms. Bet, ejot ar lūgšanu, neuzbāzīgu, mīlošu garu, arvienu piedzīvoju, ka cilvēki atveras un, pat ja nepaņem grāmatu, ar prieku novērtē kādu kartīti ar Bībeles tekstu.

2. Dievam vēl ir daudz jāvairo mana ticība. Neskatoties uz Dieva svētībām, katru reizi dodoties, ir bijis jāuzdrīkstas un jāsaņem drosme; liekas – vai tad cilvēkiem kas tāds interesē? Bet katru reizi Dievs ir rādījis, ka ir kāds, kuram tas ir ļoti svarīgi.

Atceros gadījumu, kad, ejot divatā ar kādu meiteni, piekļāvām pie durvīm, un tās atvēra vīrietis, kurš likās tāds kareivīgs un dusmīgs. Ātri paskaidroju, ar kādu mērķi esam nākušas, un grasiņos doties prom, bet izrādījās, ka tāda vienkārši ir viņa personība. Viņš uzreiz jautāja, kādas grāmatas mums ir, un teicās ļoti cienām to, ka darām šādu darbu. Viņš paņēma grāmatu. Kontakts ar šo vīrieti vēl turpinās, šobrīd viņš lasa “Lielo cerību”. Dievs nebeidz pārsteigt, mācot – ja Viņš aicina, Viņš arī parūpēsies par darbu pie sirds.

3. Kopā darbojoties var paveikt vairāk. Es pēc dabas esmu individuāliste un izbaudu iespēju darboties viena, bet sapratām, ka došanās “Ceļojošās bibliotēkas” kalpošanā nāktu par svētību arī

draudzei. Tādēļ vadījām apmācības, kopā lūdzām, devāmies pie cilvēkiem un vienmēr pārrunājām, ko no katras reizes esam mācījušies. Ne visi devās pie cilvēkiem, bet katram bija iedalīta sava teritorija, par kuru lūgt, un tie, kas nedevas ceļā, mūs iedrošināja, sakot: “Mēs lūdzam par jums!” Tā īpašā veidā piedzīvoju: draudze tiešām ir ģimene, kurā varam kopā augt, priecāties un dalīties nastās.

Irita Hommika no Madonas

Lūkas 22:42 “... tomēr ne mans, bet Tavs prāts lai notiek!” Tikai noticot šim spēkam, es paļāvos gājienam pa iedalīto ielu Madonā “Ceļojošās bibliotēkas” kalpošanā. Nekādu domu, nekādas saprašanas, bet saule, smaidīgie, pārliecinātie brāļi un māsas lika man iet! Dievs tik ļoti mūs pazīst un ir blakus, ka pat šajā cilvēciskajā bezizejā Kungs gādāja, ka pirms pirmās mājas uz ielas satikām pazīstamu sievieti, kura nav draudzē. Sākām mierīgu, patīkamu sarunu par to, kur ejam un ko nesam. Biruta paņēma grāmatu un novēlēja izdošanos! Dievs ir tik labs.

Agnese Višņevska no Madonas

Dodoties ar “Ceļojošo bibliotēku” no mājas uz māju, katru reizi no jauna piedzīvoju, cik īpaši šo darbu dara Dievs. Ja trūkst drosmes un gudrības, Dievs vienmēr to piešķir. Visvairāk mani pašu iespaidoja satikšanās ar Kristīni, kura bija ļoti atvērta runāt par Dievu, bet uzreiz pateica, ka nevarot ņemt grāmatas, jo viņai, augušai katoļu ģimenē, ir mācīts, ka no citām konfesijām neko ņemt nedrīkst. Tā kā Kristīne bija ļoti atvērta un runīga, mēs prom negājām, un es klusībā lūdzu Dievam, lai Viņš vada šo sarunu. Tā nu aizrunājāmies par Dieva darbiem mūsu dzīvē, un tā starp citu piedāvāju P. Goijas grāmatiņu, kur atklājas, cik vareni Dievs darbojas. Un viņa piekrita to paņemt! Vai tiešām?! Viņa taču teica, ka nedrīkst to darīt!

Nākošajā reizē, kad Kristīni satiku un jautāju, kā patikusi grāmata,

redzēju viņas acīs mirdzumu un ticību Dieva spēkam. Kaut arī viņa teicās neticam, ka jebkuram ir iespējams piedzīvot Dievu tik īpaši, es no viņas atvadījos ar pilnīgu pārliecību, ka Dievs noteikti darīs viņas dzīvē Savu īpašo darbu un ka šī tikšanās nebija nejaušība.

Edija Subatoviča no Saulkrastiem

Jāsaka godīgi, es nekad nedomāju, ka kaut ko rakstīšu zem virsraksta “Ceļojošā bibliotēka” vai ka iešu no mājas uz māju. Šī vienmēr likusies *visbailīgākā* kalpošana. Es domāju, ka lielā mērā tas ir latvieša dabā – būt savā viensētā, neuzbāzties, ļaut katram pašam dzīvot un domāt. Turklāt manā dzīvē vienmēr skanējusi doma, ka jābūt smalkjūtīgam, neko nedrīkst uzspiest. Diemžēl tieši ar to man vienmēr asociējusies šī kalpošana.

Vienas no pirmajām lekcijām, uzsākot mācības misijas skolā, bija tieši šīs. Tā bija pirmā reize, kad sāku noticēt, ka tas darbojas un ka, visticamāk, pienāks diena, kad man tas būs jāpamēģina. Un šī diena pienāca. Jāsaka atklāti – arī tagad man ir ļoti maza pieredze, esmu to darījusi tikai divas reizes mūžā, bet gribu dalīties ar šo nelielo ieskatu.

Esmu sapratusi, ka ir lietas, kurām nekad nebūsim 100% gatavi – laulībai, bērniem, traģēdijām. Un arvien vairāk saprotu, ka Dievs piešķir attiecīgo žēlastību attiecīgajam notikumam un kalpošanai. Tajā dienā, kad devāmies

šajā piedzīvojumā, kopā ar Ingu lūdzām un vienkārši gājām. Manā prātā jau dienu iepriekš skanēja kādi iedrošinājumi no Dieva Vārda, un vēl joprojām tie ir mani mīļākie panti, domājot par šo kalpošanu: “Un, ja jūs ieejat kādā namā, tad sakait vispirms: miers šim namam! Un, ja tur būs kāds miera bērns, tad uz viņa dusēs jūsu miers; bet, ja ne, tad tas atgriezīsies pie jums atpakaļ.” (Lūkas 10:5-6) Jēzus šeit norāda, ka mēs paši tiksim vadīti mierā, to spilgti piedzīvoju tad, kad vairāki cilvēki pēc kārtas aizvēra sava nama un sirds durvis. Miers dievišķi atgriezās.

Mēs iedraudzējāmies ar kādiem cilvēkiem, redzējām, kā kust ledus cilvēku sirdīs, un, dodoties apciemot šos cilvēkus Ziemassvētkos, bija kāda sieviete, kas, pati nebūdamā mājās, ļāva ieiet viņas namā, kur mūs gaidīja kāda dāvana. Mācījāmies, ka tik bieži mūsu acis neredz pareizi, ka tieši tie cilvēki, kuri izskatās nemaz nav ieinteresēti garīgumā, ar lielu prieku izvēlas un lasa grāmatas.

Doma, kas mani motivē to darīt, ir tā, ka pasaule nekautrīgi piedāvā izvēli pēc izvēles, ienaidnieks dara visu, lai paplašinātu savas rindas. Mums nav jābaidās piedāvāt cilvēkiem izvēli iepazīt Dievu. Gribas iet to dēļ, kurus Dievs, iespējams, jau visu dzīvi gatavo. Viņiem nepieciešams sadzirdēt klauvējieni pie durvīm un sirds. Jo druvas ir baltas, ja atļaujam mūsu acīm tikt Dieva svaidītām.

Materiālu sagatavoja Jana Jansone

Jauno rubriku "Evanģelizācijas stāsti" 2020. gada novembrī iesākām ar stāstu par projektu "Rīgas 1. draudzes pārgājieni". Šajā reizē jūsu uzmanībai...

EVAS STĀSTS

Ir svētdiena, 2020. gada 16. februāris. Šajā dienā mēs, tie, kuri pulcējās Rīgā pie autobusu pieturas, lai tālāk brauktu mūsu trešajā pārgājienā uz Upeslejām, kā vienmēr bijām smaidoši un ļoti pozitīvi. Jau stāvot pieturā, uzreiz ievērojām cilvēkus, kurus iepriekš nepazinām, bet kuri bija atsaukušies mūsu aicinājumam *Facebook* platformā un gatavi doties pārgājienā, sagatavojušies pilnā ceļotāja ekipējumā. Viņu vidū bija arī Eva. Eva starp klātesošajiem uzreiz sev atrada divas draudzenes, kuras arī mums nebija zināmas. Izveidojās draudzeņu trijotne, kura sākumā turējās kopā. Būtībā autobusā pārgājēju grupa bija vienīgie pasažieri. Jaunās sievietes apsēdās autobusā aizmugurē un, savstarpēji iepazīstoties, jautri tērzēja par pārgājieniem. Šķiet, abas meitenes bija vairāk pieredzējušas pārgājēju dzīvē, bet Evai šis būs tikai otrais pārgājiens. Pirmais notika pavisam nesen – ar mums nesaistītu pārgājiena grupu. Izskanēja viedoklis, ka martā ar mūsu pārgājēju grupu obligāti jābrauc uz Kangariem meklēt sniegpulkstenītes! Tāds bija pats sākums.

Šis bija Evas pirmais pārgājiens kopā ar mums, taču tā nu ir sanācis, ka arī visi turpmākie būs tikai ar mums. Iepazinām Evu jau tuvāk. Viņa atradās savos turpmākās dzīves esības meklējumos. Daudz neskaidrību, visādas domas. Te pēkšņi saprotam, ka Evas lēmums izvēdināt galvu un iet pārgājienos ir Dieva pieskāriens un vadība. Kā sarunās noskaidrojām, šīs domas un lēmums par pārgājieniem Evai radās burtiski vienlaikus ar mūsu pēkšņo draudzes pārgājēju projektu. Tā nu Eva sāka meklēt pārgājēju organizācijas. Kādas organizācijas pārgājienā viņa jau bija piedalījusies, bet nu *Facebook* platformā tiek reklamēts pārgājiens kristīgā gaisotnē. Tieši tas, kas, iespējams, šobrīd Evas dzīvē vajadzīgs.

Par savu ticības cīņu un dzīvi stāsta pati Eva:

"Domas par ticību, visa sākums bija pēc PSRS sabrukuma. Radās draudze "Jaunā paaudze", kristības peldbaseinā, bet tas bija tikai tāds joks, modes kliedziens. Bet manā dzīvoklī parādījās Bībele. Tad ilgu laiku ticībā sekoja klusums. Apmēram pirms pieciem gadiem

kaut kas notika. Paņēmu Bībeli, sāku lasīt, lūgt. Pateikties Dievam par katru rītu, ko Viņš man ir devis. Tikai nesapratu, kas man jādara. Paliku kaut kādos svētkos Valmierā, luterāņu baznīcā, dievkalpojumā. Tad biju katoļu baznīcā uz brāļa dēla kristībām, tad uz Ziemassvētku dievkalpojumu Rīgā, baptistu baznīcā. Biju apjukusi. Domāju, man jāmeklē, jāsaprot. Varbūt neesmu kristiete? Varbūt esmu hinduiste, budiste? Hinduistiem ir krāšņi svētki, bet viņi upurē dzīvniekus. Tātad neesmu. Budiste? Sāku nodarboties ar jogu. Lasīju par Budu, interesanti, protams, bet sēdēt caurām dienām un meditēt – tas nav man. Paliku pie tā, ka nevaru atrast savu ticību. Dievs ir, Viņam ticu, bet kas ir mana ticība, to nesapratu.

Pēkšņi izdomāju, ka man jāiet pārgājienos. Draudzes pārgājiens man bija otrais publiskais pārgājiens mūžā. Tad vēl divi, un tad otrais ar draudzi, kurā iepazinās labāk ar tevi¹ un Ritu. Es jutos tik labi! Man bija sajūta, ka esmu atdzīvojusies, pamodusies. Vēl neko nesapratu. Izlasīju Janas Siliņas no Rīgas 1. draudzes iedoto grāmatu. Un tad tajā brīdī, kad mēs ar tevi sarakstījāmies un es izlēmu, ka paņemšu brīvdienu un aiziešu uz draudzi, jutu ieplūstam sevī tādu prieku, neaprakstāmu laimi. Otru reizi to pašu piedzīvoju, kad noskatījos svētku dievkalpojumu Lieldienās. Tikai tad es visu sapratu – tas bija Dievs, kurš mani ir aizvedis uz Draudzes pārgājieniem."

2020. gada 26. augustā Rīgas 1. draudzē tiek plānotas kristības. Evai šis būtu skaists notikums, taču šim solim, kā arī Bībeles stundām, ņemot vērā ģimenes apstākļus, viņa vēl nav gatava.

¹ Ar "tu" šeit un turpmāk domāts raksta autors Jānis Lukševics – Red. piez.

“Pagaidām lai viss paliek, kā ir, jo mans vīrs ir zinātnieks, viņš netic Dievam. Viņš uzskata, ka Dieva nav, ka cilvēki esot Viņu izdomājuši, baidoties no nāves. Tas īsumā. Mani dievkalpojumi būs Draudzes pārgājieni. Laiks rādīs. Es daudz lasu tieši Bībeles lietotni telefonā, kuru tu man ieteici. Neesmu gatava tik lielaam konfliktam ar vīru.”

Dievs Savus bērnus nepamet. Rīgas 1. draudzē visu šo laiku sanāk kopā lūgšanu grupa. Eva atrodas draudzes aizlūgšanu sarakstā.

Ir silta vasaras diena. Domājot par augustā notiekošajām kristībām Rīgas 1. draudzē, Eva, ravējot dārzā nezāles, pēkšņi saprot, ka Valmierā taču arī ir adventistu draudze. Šī draudze ir jāsameklē un jāsazinās ar draudzes

mācītāju Valdi Zilgalvi! Galvenais izaicinājums tuvoties ticībai šoreiz ir vīra nostāja.

Eva stāsta par attiecībām ticībā ar vīru:

“Vīra attieksmē jau manāms progress. Sākumā viņš negribēja, ka eju pārgājienos, meta Bībeli pa gaisu, teica, ja iešu uz baznīcu, sakrāmēs manas mantas lielos atkritumu maisos un atvedīs uz Valmieru. Kad pateicu, ka iešu uz dievkalpojumu Rīgas 1. draudzē, teica lai atpakaļ nenāku. Es atnācu atpakaļ. Viņš bija noklausījies dievkalpojuma interneta tiešraidi. Attieksme mainījās. Nākošajā sabatā pirmo reizi atklāti noskatījies tiešsaistē dievkalpojumu un bez skandāla vakarā aizgāju uz Rīgas 1. draudzes rīkotu koncertu.

Pat vakariņas bija pagatavojis. Esmu pateicīga Dievam par to. Valdis Zilgalvis saka, ka tas ir manas ticības pārbaudījums, jāturpina lūgt. Valdis saka, ka sātans caur vīru iedarbojas uz mani, negrib laist mani prom. Es par to piedomāju, un tad man ir vieglāk.”

Eva pie mācītāja Valda Zilgalvja izmācījās Bībeles stundas, un abi kopā nolika kristību datumu 2020. gada 25. novembrī Valmieras adventistu draudzē. Dienu vēlāk, 26. novembrī, Evai ir dzimšanas diena. Skaisti nolikti datumi – divas dzimšanas dienas pēc kārtas! Pirmā – kad noslēgta sirds Derība ar Dievu, otra – pašas dzimšanas diena.

Diemžēl cīņa par ticību turpinās. Valsti ir noteikti stingrāki ierobežojumi cīņai pret Covid-19 pandēmiju, un kristības 25. novembrī tiek atliktas uz nenoteiktu laiku.

Atcerēsimies savās aizlūgšanās Dievam par Evu Jansonu no Valmieras, viņas vīru, kā arī pārējiem pārgājienu dalībniekiem, kuri ir savas ticības meklējumos!

Jānis Lukševics, Rīgas 1. draudze

ĢIMENES SVĒTĪBA

“Dievs vēlas, lai ģimenes virs zemes simbolizētu Debesu ģimeni. Kristīgās mājas, kas ir dibinātas un tiek vadītas saskaņā ar Dieva plānu, ir viens no Viņa visiespaidīgākajiem līdzekļiem kristīga rakstura izveidošanai un Viņa darba virzīšanai uz priekšu.” (E.Vaita. “Liecības draudzei” 6. sēj., 431. lpp.) Iepazīstieties ar Agni, Andu, Alenu un Akselu Āriņiem! Viņi ir jauna un aktīva ģimene, kas dzīvo Mārupē un ir SDA Rīgas 1. draudzes locekļi. Agnis un Anda dalās pieredzē un pārdomās par ģimeni, laulību un bērniem.

Kā jūs iepazīnāties? Cik ilgi draudzējāties? Cik ilgi esat precējušies?

Pazīstami bijām jau sen, jo adventistu ģimene, kā zināms, ir liela, taču tuvāk sapazināties, kad es savu vecāku pirtsajā sākū organizēt jauniešu pasākumus. Agnis savukārt atceras, ka jauniešu sanāksmē, kas notika Sarkandaugavas skolā, mēs sākām komunicēt vairāk. Draudzējāties ap tuveni 2 gadus un tad apprecējāties. Sanāca tā, ka 12. klasē jau biju precēta meitene. Esam precējušies nu jau 5 gadus, vasarā paliks 6 gadi.

Kas ir līdz šim labākie lēmumi ko esat pieņēmuši? Kāpēc?

Vislabākie lēmumi ir tie, kas tiek veikti kopā ar Dievu – lūdzot Viņu un saņemot atbildi: jā, iecerētais ir jāīsteno. Laiks paskrien ātri, un vēl ātrāk aizskrien garām neizmantotas izdevības liecināt. Bijība Dieva priekšā ir visas gudrības sākums.

Cenšamies šo principu ievērot, pieņemot lēmumus ikdienas dzīvē. Slava Dievam, ka līdz šim esam piedzīvojuši tik daudz svētību! Pašlaik bērnu dēļ meklējam iespējas no Rīgas pārcelties uz laukiem, iespējams, kādam lasītājam ir ko piedāvāt.

Pastāstiet par savu ikdienu! Kā esat sadalījuši pienākumus mājās?

Ikdienas solī laiks paskrien diezgan ātri, tāpēc ir lietas, ko vienā dienā nevar paspēt, jāsadala pa vairākām. Trīs dienas nedēļā mūsu vecākais dēls iet bērnudārzā, kas nedaudz atvieglo ikdienu. Manos pienākumos ietilpst uzturēt tīru māju, mazgāt veļu, rūpēties par to, ko liksim vēderā, uzturēt priecīgus bērnus un laimīgu vīru, bet, lai tas notiktu, ir vajadzīgas diezgan lielas pūles, jo bērni prasa uzmanību un spēka reizēm visam nepietiek.

Agnis savukārt ir programmētājs un attālināti strādā vairāk pa

vakariem un naktīm, jo darbam nepieciešama liela koncentrēšanās un klusums. Vasarā Agnis cirta malku, un tad visi trīs puīši gāja mest malciņu krāsnī. Nu jau tā izveidojusies kā tradīcija. Es ar bērniem diezgan daudz laika pavadu ārpus mājām, katru nedēļu mēģinu bērnus aizvest uz kādu izklaudi, kas nu šobrīd šajā Covid laikā ir pieejams.

Pastāstiet par kādu notikumu, kas jūs ir savienojis ciešāk vienu ar otru un Dievu!

Laikam jau tādu ir daudz, bet spilgtākais, kas šobrīd nāk prātā, notika pavisam nesen. Mums bija radusies situācija, kad kāda sadzīvē nepieciešama lieta bija dubultojusies un to vajadzēja vai nu pārdot, vai vēl kā citādi no tās atbrīvoties. Tad nu vīrs nāca ar priekšlikumu šo mantu atdot kādam mums mīļam un siltam cilvēkam. Es, protams, kā jau sieva, no sākuma nebiju priecīga, jo šo lietu taču varētu pārdot un par iegūto naudu nopirkt tik daudz ko, kas sen vajadzīgs. Bet vēlāk, saprotot, cik sekla esmu bijusi savās domās, nolēmu, ka man noteikti vīrs jāatbalsta. Te jāpiebilst, ka tā bija tikai un vienīgi Dieva iecere, ko Viņš caur mums izpildīja. Tā nu, šo lietu atdodot, dzīvojām savu dzīvi tālāk, pateicāmies, ka varējām būt par instrumentiem Dieva rokās. Pēc kādas nedēļas vai mazāk mums uzradās izcils variants dzīvesvietas

maiņai – labā vietā, par labu cenu, tieši tā, kā gribēju. Un te nu mēs bijām – saņēmām pat vēl vairāk, nekā bijām devuši, pat negaidot, ka kaut ko saņemsim. Šeit tik labi iederas pants no 2. Korintiešiem 9:7 “Ikviens lai dara, kā tas savā sirdī apņēmis, ne smagu sirdi vai piespiests; jo priecīgu devēju Dievs mīl.”

Kādas mācības līdz šim laulībā esat iemācījušies?

Dusmās nekad nerunāt. Runāt labus vārdus un, ja to nav, labāk neteikt neko. Bet galvenais ir runāt daudz un neko nekrāt sevī. Mīlestībā panest vienam otru, lai arī cik reizēm būtu grūti. Dievs ir teicis: “Visu savu zūdišanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums.” (1. Pētera 5:7) Tāpēc ir tik svarīgi ieviest kopīgas lūgšanas, kas laulībā ir ļoti svētīgi. Mēģināt saskatīt otrā nevis trūkumus, bet lielos ieguvumus un labās īpašības. Vēl noteikti jāpiemin, ka katram jārunā otra mīlestības valodā. Noteikti arī katra partnera aizraušanās jeb “izraušanās” ir jāsaprot un jāpalaiž viņš, cik bieži grib, ja tas nāk par labu ģimenei. Respektīvi, ja ir laimīga sieva, tad ir laimīga ģimene, un otrādi. Vīrs ir ļoti aizrāvis ar pludmales volejbolu, kas šobrīd nenotiek ierobežojumu dēļ, bet domāju, ka drīzumā, atsākoties treniņiem, mājās viņu tik bieži neredzēšu.

Kā bērni ir mainījuši jūs, jūsu redzējumu par dzīvi? Ko esat iemācījušies, kopš esat vecāki?

Bērni ir bijusi ļoti liela svētība mums kā ģimenei. Pirmkārt, ģimenē ienākot bērnam, tu vairs neesi tikai tu pats un otrs, kas var pats par sevi parūpēties, tev ir maza dzīvība, kas tev īpaši agrīnajos mēnešos ir jāapčubina, jāpabaro, jāsatīra, jāsaģērbj, jo viņš ir atkarīgs no tevis. Tas nozīmē, ka tavš egoisms mazliet nobāl un tev nākas rūpēties vēl par kādu, ne tikai sevi. Otrkārt, bērni iemāca mums priecāties par lietām, kas ir tik vienkāršas un maznozīmīgas un kam nav nekāda sakara ar naudu, tikai ar tavu laiku. Bērni iemāca, ka mazāk ir jāpārdzīvo par lietām, kas neizdodas vai neiet kā plānots, bet vairāk jāpriecājas par mazajām un skaistajām lietām. Treškārt, bērni dod to lielo motivāciju cīnīties, nepadoties un darīt – vairāk vai mazāk viņu dēļ. Protams, ka gribam bērniem

sniegt labāko, ko spējam, tāpēc labi ir laiku pa laikam atcerēties, kādēļ to darām. Mēs kā vecāki, protams, esam iemācījušies būt vairāk koncentrēti uz otra vajadzībām, ne savām, vairāk izvērtēt prioritātes. Katru dienu no jauna mēģinām atcerēties, ka ir jābūt lēnprātīgiem, pazemīgiem un mīlošiem, jo bērni ir vecāku spogulis, par to mēs katru dienu pārliacināmies. Bērni jau tagad atkārtoti zināmu darbību formu, vēl nesaprotot šo darbību jēgu, piemēram, kaut tik elementāri kā vakarā tīrīt zobus.

Ko jūs gribētu, lai jums pastāsta, ko zināt tagad, bet nezinājāt iepriekš, pirms bijāt precējušies?

Ar pastāstīšanu nepietiktu. Dzīvē ir lietas, ko, neizbaudot pašam uz savas ādas, ir grūti saprast, un tad spriešana ir tikai divānu ekspertu līmenī. Ne velti arī Jēzus nāca cilvēka veidolā, lai pats izdzīvotu pārbaudījumu pilno dzīvi. Noteikti bērnu ienākšana ģimenē rada krasas pārmaiņas. Tad nu ir jāspēj vienoties, kurš būs tas, kas nakts vidū nomainīs pamperu, vai kurš būs tas, kas vedīs uz pulciņu. Šī pieredze ceļ cieņu arī pret saviem vecākiem. Pirms precībām nebūtu varējis iedomāties, ka ikdienas darbs būs kā atpūta no mājas pienākumiem. Laika trūkums palīdz atbrīvoties no dažādiem sliktiem ieradumiem, jo tiem vairs neatliek laika. Bet tajā pašā laikā jāpieliek īpašas pūles, lai atrastu brīdi personīgam laikam ar Dievu un kalpošanai draudzē.

Kādas svētības un iespējas jūs saskatat, esot ģimenei?

Sabats un laulība ir iestādījumi, kas tika doti Ēdenes dārzā vēl pirms grēkā krišanas. Ir sajūta, ka pamazām virzāties uz to, lai abus šos iestādījumus izkropļotu jau ar likuma spēku. Ir patīkami, ka tava otra pusīte kādā jautājumā domā tāpat, kā tu, tad jūs patiesi varat būt viens. Būšana ģimenē paver jaunas evaņģelizācijas iespējas, jo nonāc citā statusā. Tevi vairs tik bieži neaicina uz vienaudžu izklaides pasākumiem, bet dažādas bērnu dzimšanas dienas ballītes jau kļūst par ikdienu. Andai labi izdodas popularizēt kristīgu dzīvesveidu starp citām jaunajām māmiņām. Uz baznīcu līdzī vēl neviena neraujas, bet patiesības sēklas tiek sētas.

BAKALAURS RELIĢIJĀ – MAN?

2021. gads visu satraukumu starpā nes arī kādas labas ziņas – vienas no tām ir par iespēju iegūt adventistu augstāko izglītību, nepametot valsti. Jau šī gada septembrī Baltijas ūnija sadarbibā ar Endrūsa Universitāti un Nūboldas koledžu nodrošinās bakalaura studiju programmu tiem, kas vēlas padziļināti apgūt Biblii un kalpošanu.

No draudzes, kas lūdz Dievu, lai mācītājs to nepamestu uz ilgiem studiju gadiem ārēmēs, līdz izmaksām, ko prasa viss ar to saistītais, ir daudz iemeslu, kāpēc iespēja gūt izglītību tepat ir tik nozīmīga mūsu kalpotājiem un kāpēc Baltijas ūnijas komandas plānos izglītības iespēju paplašināšanai tiek piešķirta tik liela vērība. Protams, šī ir izdevība ne tikai mācītājiem, kas gaida iespēju tikt labi sagatavoti ikdienas darbam, vai jauniešiem, kuru interese saista mācītāja profesija, bet arī daudziem ierindas draudzes locekļiem, kas vēlas nopamatoties Bībeles patiesībā un mācīties, kā labāk kalpot līdzilvēkiem – kas ir divi galvenie studiju fokusī. Tāpēc, kamēr starp sadarbības pusēm vēl rit pēdējās diskusijas par detaļām mācību programmā, tiecoties pēc izcilības, ikviens Jēzus sekotājs ir aicināts uzdot sev jautājumu: Vai Dievs arī mani aicina vairāk izglītoties Viņa lietās?

Kristieša dzīve pati par sevi ir nebeidzama izglītošanās. Latviešu valodā tam ir skaists vārds ar sakni *-glīt-*, kas liek domāt par ko estētisku, gaumīgu, prasmīgu. Visu dzīvi Dievs dažādos veidos strādā pie mūsu rakstura, lai tas kļūtu līdzīgāks Viņa rakstura skaistumam. Izglīto mūs. Izpušķo. Mūsu prātā Viņam ir daudz darāmā. Lielās ciņas lauks ir tieši prātā, un informācijai, kas tur ieplūst, ir liela loma daudzos cīņos. Ne velti caur mācītāju Salamanu Dievs tik bieži atgādina, cik augstā vērtē ir dzīšanās pēc gudrības: “Jo īstās gudrības sākums ir, ja to labprāt klausās un ja tā cilvēkiem ir mīlāka par visiem labumiem kopā!” (Sal. pam. 4:7)

Bet kas tad ir šī gudrība, pēc kā jādzenas un kas tik ļoti jāmīl? Kur to

atrast? Mēs dzīvojam informācijas plūdu laikmetā, un katrs gads to arvien vairāk pierāda. Dažu pirksta kustību attālumā mums ir nebeidzama informācijas un viedokļu jūra. Tur mūsu acu priekšā vienas pārliecības saduras ar citām agresīvā kaujā, kura nogurdina, pat tikai skatoties. Gudrības meklēšana atgādina veco labo teicienu par adatu siena kaudzē. Taču tā vidū joprojām skan 119. psalma 105. pants: “Tavs vārds ir manu kāju spīdekļis un gaišums uz maniem ceļiem.” Vai varētu būt, ka tā tūkstoš patiesību jūra patiesībā ir ļoti tumša vieta, kurā dzīvojot mums ciešāk nekā jebkad jāsatver spīdekļis? 130. pants apsola: “Kad kļūst izprotami Tavi vārdi, tie apgaismo un dara vientiesīgos gudrus.” Jā, nūdien, Dievs ir parūpējies par dziļumiem Bībelē, kas ne vienmēr mums ir izprotami, bet tas acīmredzot ir normāli, šķiet, pat psalmists piedzīvojis, ka Viņa vārdi ne vienmēr uzreiz izprotami.

Kopš 1798. gada dzīvojam beigu laikā – cik ilgs tas var būt? Ja ticam Bībeles vēstij par to, ka ciņas noslēgumā uzbrukumi patiesībai būs sevišķi bīstami, tad mums ir sevišķi jāapbruņojas, lai netiktu ievainoti. Ievainojumi ir reāli. Kurš no mums nav tos piedzīvojis? Kad nezinām atbildi uz svarīgu jautājumu, kas deg vai nu mūsu, vai līdzilvēka sirdī, tas kā zemestrīce skar pamatu zem kājām. Cik daudz spēcīgu atbilžu Dievs savā vārdā ir noglabājis! Dziļāk. Dziļāk par rītasveicienu un pat dziļāk par sabatskolas materiālu, jo Viņam tur ir mums katram personificēts materiāls. Kāpēc dziļāk? Rakšanās pa to mūs... izglīto. Mums pielip tie zelta putekļi. Neviena stunda, kas pavadīta padziļinātās Dieva Vārda studijās, lai

to labāk izprastu, nevar būt velta. Tā vairāk atgādina dzeršanu no mūžīgās dzīvības avota. “Kam slāpst, lai nāk!” (Atkl. 22:17)

Mēs esam piedzimuši Dieva ģimenē kā misionāri. Tas ir arī vislielākais prieks – piedzīvot, ka Dievs lieto Savā druvā. Tas, ka to apzināties un rīkojamies saskaņā ar to, ir arī priekšnosacījums vēlajam lietum, kā tas pieminēts Elenas Vaitas grāmatā “Pēdējo dienu notikumi”: “Kad mēs pilnībā un no visas sirds nodosimies kalpošanai Kristum, Dievs to apstiprinās, izlejot Svēto Garu bez mēra, tomēr tas nenotiks, kamēr draudzes lielākā daļa nekļūs par Kunga līdzstrādniekiem.” Tomēr Praviešu Gars arī norāda, cik svarīga ir Kunga līdzstrādnieku sagatavošanās. Droši vien visspēcīgākais apgalvojums par to izteikts grāmatā “Evanģelizācija” 356. lpp.: “Viens darbam apmācīts un sagatavots strādnieks, kuru vada Dieva Gars, padarīs vairāk nekā desmit citi ar nepilnīgām zināšanām un vāju ticību.” Šis citāts kāda iztēli var izaicināt salīdzināt vienu “apmācītu” un citu “neapmācītu” darbinieku un spriedelēt, ka neapmācītais varbūt padara vairāk; taču šāds iztēles lidojums ir pilnīgi lieks, katram ir savs sākuma punkts – īstais salīdzinājums ir cilvēkam pašam ar sevi.

Grāmatā “Kristus līdzības” 333. lpp. rakstīts tā: “Dievs Savā kalpošanā var izmantot arī neizglītotu cilvēku, kurš savu dzīvi nodevis Viņam un ilgojas nest svētību citiem. Taču tie, kuriem līdz ar šo ziedošanās garu ir arī pamatīga izglītība, Kristus labā spēj paveikt daudz plašāku darbu. Viņi atrodas izdevīgās pozīcijās.” Mums vienmēr vajadzētu censties būt izdevīgākās pozīcijās par tām, kurās mēs paši bijām vakar. Šajā pašā grāmatā 203. lpp. atrodams pamudinājums: “Kungs vēlas, lai mēs iegūtu visu mums pieejamo izglītību, par mērķi izvirzot savas zināšanas sniegt citiem. [...] Mums nevajadzētu palaist garām nevienu izdevību intelektuāli attīstīt sevi Dieva darbam.” Cik ļoti mums vajadzētu pamudināt citam citu ņemt vērā šos padomus!

“Liecībās draudzei” 5. sēj. 390. lpp. apgalvots: “Ir daudz, kuri strādātu, ja tiktu pamudināti, un kuri izglābtu savas dvēseles, tā strādājot.” Pat ja

mūsu pašu dzīvē šobrīd nav iespējas nodoties nopietnām studijām, Kunga līdzstrādnieku skaitu varam vairo, iedrošinot, pamudinot un atbalstot tos, kuriem tāda iespēja ir. Būsim iedrošinātāji! Tas var būt tik izšķiroši! Bieži tieši visdziļākos dvēseles aicinājumus, visdziļākās ilgas vilcināties piepildīt, jo pietrūkst ticības sev, un sāpans nesnauž, mūs no tā atrunājot, bet brāļu un māsu atbalstošās balsis ir pārāk retas un klusas. Kādu izmaiņu dalībnieki mēs varam būt, izsakot pat tikai vienu pamudinājumu vai pārliecinoties, ka mūsu bērni, mūsu vienaudži, mūsu dzīvesbiedri, mūsu brāļi un māsas zina – mēs viņus atbalstām un gribam, lai viņi pieaug zināšanās par svētību pasaulei.

Cik daudz jauniešu mūsu draudzē katru gadu absolvē vidusskolu! No viņiem daži skaidri zina, kādām studijām vēlas nodoties, taču liela daļa izmisīgi ķeras pie izslēgšanas metodes, lai tikai izvēlētos kaut ko, kur cīnīties ar miegu lekcijās ar apšaubāmu lietderību, jo tas maz saista viņu interesi. Vai šādā neziņas brīdī daudz saprātīgāk nebūtu iesākt ar izglītību, kas iegulda no mūžības perspektīvas vissvarīgākajā dzīves jomā un var iedot pamatu jebkādam tālākam dzīves ceļam? Iedrošināsim arī mūsu jauniešus – vecuma grupu, kam iedrošinājums nozīmē visvairāk!

Nodošanās mācītāja darbam vai citāda veida pilna laika kalpošanai draudzē, vēlme strādāt par brīvprātīgo kapelānu, iespēja pasniegt kristīgo mācību skolā, ilgas nopamatoties Bībeles izpratnē, Kunga aicinājums kļūt par labi sagatavotu Viņa līdzstrādnieku ikdienišķā misijas darbā visos dzīves ceļos vai kāds cits iemesls ir labs iemesls pievērst uzmanību 2021. gada atvērtajām durvīm – bakalaura studiju programmai Baltijas ūnijā. Labajās ziņās ietilpst arī vienmēr svarīgie finansiālie apsvērumi – šī programma tiek sponsorēta tik lielā mērā, ka to var atļauties jebkurš. Pieteikšanās studijām tiks atvērta pavasarī. Nepieciešamas angļu vai krievu valodas zināšanas. Vairāk informācijas: *bauc.lv* un Facebook lapā “BAUC Higher Education in Bible and Ministry”.

Inga Šlakota, Rīgas 1. draudze,
Baltijas ūnijas padomes locekle

IMUNITĀTES STIPRINĀŠANAS PROGRAMMA TURPINĀJUMS

ATPŪTA

**NESAĪSINI MIEGAM
NEPIECIEŠAMĀS STUNDAS,**
• JO PAT VIENA SAĪSINĀTA MIEGA
NAKTS ORGANISMĀ VAR RADĪT
KAITĪGU IEKAISUMA PROCESU.

/Elsevier. “Loss Of Sleep, Even For A Single Night, Increases Inflammation In The Body.”
ScienceDaily. ScienceDaily, 4 September 2008.
www.sciencedaily.com/releases/2008/09/080902075211.htm/

**IEVĒRO MIEGA UN NOMODA
CIKLA REGULARITĀTI,**

EJ GULĒT PIRMS 22:00,
• JO TAS UZLABO ORGANISMA
CIRKADIĀNĀ CIKLA DARBĪBU.

NEPĀRSTRĀDĀJIES;

**IEVĒRO JAU PIE RADĪŠANAS
DIEVA DOTO UN PAREDZĒTO
ATPŪTAS DIENU – SABATU;**

**SASLIMŠANAS GADĪJUMĀ
IEVĒRO PILNĪGU MIERA UN
ATPŪTAS REŽĪMU;**

**MANTO SIRDSMIERU. ĪPAŠI
PIRMS GULĒTIEŠANAS AR
LŪGŠANAS STARPNICĪBU UZTICI
VISAS SAVAS RŪPES DIEVAM, VIŅŠ
PARŪPĒSIES;**

**ATCERIES, KA PIEDOŠANA
IR VIENĪGAIS MEDIKAMENTS
PRET ORGANISMA IZNĪCINOŠO
NEPIEDOŠANU;**

**NEMEKLĒ PROBLĒMAS, BET
GAN RISINĀJUMUS;**

**BEZMIEGA GADĪJUMĀ
IZMANTO DABAS APTIEKAS
SPĒKU (LAVANDU, MELISU, LIEPU,
BALDRIĀNU)**

UZTICĪBA DIEVAM

**RŪPĒJIES PAR SAVU GARĪGO
VESELĪBU,**

• JO HRONISKA TRAUKSME
VEICINA IEKAISUMA PROCESUS
UN MAZINA IMUNITĀTES SPĒJU
PRETOTIES VĪRUSIEM.

/Cole SW. Myeloid differentiation architecture of leukocyte transcriptome dynamics in perceived social isolation. Proceedings of the National Academy of Sciences/

KATRU DIENU PATS LASI BĪBELI,
• JO TĀ IR VIENĪGAIS MUMS
UZTICAMĀIS AVOTS NESKAITĀMO
RELIGIŠKO INTERPRETĀCIJU VIDŪ.

**KATRU DIENU PATS RUNĀ
AR DIEVU KĀ DRAUGU CAUR
LŪGŠANU;**

**UZTICI DIEVAM SAVAS
PROBLĒMAS, BAILES, SĀPES,**
• JO PAAUGSTINĀTA STRESA
STĀVOKLĪ NEITROFĪLO LEIKOCĪTU
SPĒJA IZNĪCINĀT SLIMĪBU
IZRAISĪTĀJUS IR SAMAZINĀTA.

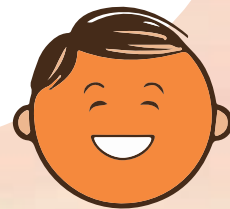
/Niharika Arora Duggal. Depressive symptoms are associated with reduced neutrophil function in hip fracture patients. Brain Behavior Immun. 2013 Oct; 33: 173–182./

Rakstu sagatavoja
Agris un Baiba Bērziņi

Miermīlīga atbilde apklusina dusmas

Krū: Hei, māšuk! Esmu uzzinājis brīnumainas un pārsteidzošas lietas! Vai zināji, ka mūsu vecvecvecvecvecētīnš, ļoti daudzas reizes “vecvec” tētiņš, ir dzīvojis varenā ķēniņa Salamana pils dārzā?! Iedomājies, viņš pat ir redzējis pašu ķēniņu Salamanu gandrīz katru dienu, gluži kā mēs katru dienu redzam mammu, tēti un viens otru!

Krā: Oho! Kā tu to zini?

Krū: Es to izlasīju tajā vecajā, senajā grāmatā, kuru atradām lauku mājas bēniņu lielajā lādē. Atceries? Tajā ir tik daudz sensenu, ļoti interesantu stāstu! Izrādās, mūsu ļoti senajam vectētiņam labs draugs bijis pils dārznieka papagailis. Tas bijis ļoti gudrs putns un zinājis gandrīz visu, kas notiek gan ķēniņa pilī, gan pils dārzos, gan ķēniņa krāšņo parku dziļākajos nostūros. Papagailis zināja stāstīt, ka ķēniņš ļoti labi izturas pret dzīvniekiem, īpaši putniem! Viņš tos esot cienājis ar dažnedažādiem kārumiem un nekad nav trenkājis vai dzinis projām no dārza.

Kādu dienu papagailis skaidri redzējis, kā ķēniņš, pastaigājoties ar saviem viesiem pa dārzu, pamanījis putnu ar aizlauztu spārnu. Viņš tūlīt pasaucis dārznieku un licis tam parūpēties par nabaga putniņu. Ciemiņi, citu zemju ķēniņi, kuri bija ieradušies no tālām zemēm apbrīnot ķēniņa gudrību, bagātību un varenību, savā starpā sprieduši, ka viena putna zaudējums jau nav galīgi nekas tik varenam un bagātam ķēniņam, bet ķēniņš Salamans esot atbildējis: **Taisnais žēlo pat savus lopus, bet bezdievīgā sirds ir nežēlīga.** (Sal. pam. 12: 10) Lūk, kāds viņš bija!

Krā: Nav jau nekāds brīnums! Neaizmirsti, ka gudrību ķēniņam deva DIEVS, kurš radījis visu dzīvo pasauli! Tāda ķēniņa pils dārzos es arī gribētu dzīvot!

Krū: Ja tu zinātu, cik daudz brīnišķīgu putnu bija ķēniņa Salamana pilī! Tur bija skaistie, lepnie pāvi, diķos starp ūdensrozēm peldēja gulbji, krāšņie papagaiļi tupēja koku zaros un priecēja visus ar savu tik

dažādo skaistumu. To visu redzēju skaistajos zīmējumos!

Krā: Es arī gribu redzēt to grāmatu! Ar visām krāšņajām bildītēm! Zini, to lasot, mēs varētu uzzināt ķēniņa Salamana gudrības! Nes to grāmatu šurp!

Krū: Labi. Te tā ir! Ķēniņam DIEVS bija uzdāvinājis tādu gudrību, par kādu var tikai pasapņot!

Krā: Pat Bībelē ir uzrakstīti tik daudz ķēniņa sacītie gudrie vārdi!

Krū: Ķēniņi nemaz citādas vārdus nevar teikt kā tikai gudrus! Tāpēc jau viņi ir ķēniņi!

Krā: Nu, nē, vārdi ir visādi! Mīlīgi, dusmīgi, lustīgi, priecīgi, bēdīgi, durstīgi...

Krū: Ko, durstīgi?

Krā: Jā, arī durstīgi. **Dažs, neapdomīgi runājot, iedur kā ar zobenu, bet gudro valoda ir kā zāles, kas dziedina.** (Sal. pam. 12:18) Un vēl, brālīt, **laipns vārds iepriecina.** (Sal. pam. 12:25) un **laipnīga valoda ir kā medus dvēselei** (Sal. pam. 16:24), **bet melīga lauž sirdi** (Sal. pam. 15:4).

Krū: Šo visu ir sacījis ķēniņš Salamans?

Krā: Protams! Redzi, te grāmatā ir stāstiņš par to, kā izbēgt no ķildām. Izlasīsim?

Krū: O, tāds padomiņš mums noderēs!

Krā: Salamana pilī dzīvoja kāda veļas mazgātāja. Tiešām jauka sieviņa, tikai dažkārt viņa bija diezgan nevērīga. Jā, bet tikai tāpēc, ka viņai patika pa laikam pavērot zilās debesis, lūkoties putnu lidojumus vai vērot, kā pāvi, pa pils dārzu staigājot, vēcināja savas krāšņās astes. Tajā dienā viņa bija aizmirsusi izliet skalojamā ūdens toveri, un dārza uzraugs, trakoti nopietns vīrs, to nebija pamanījis aiz izkārtā palaga un tajā iekāpis, pieliedams pilnu zābaku ar auksto ūdeni. Viņš iedrāzās pils uzgaidāmajā zālē tieši tajā brīdī, kas veļas mazgātāja nāca laukā no zāles, nesdama dvieļus mazgāšanai. Nu tik niknais vīrs sāka kliegt pilnā rīklē: “Tu nu gan esi viena neuzmanīga

vista! Tavi veļas toveri izkaisīti, kur vien pagadās! Re, kādi man tagad zābaki tevis dēļ!” Viņš turpināja lietot vēl trakākus vārdus, kurus labāk neminēt. Jāsaka, ka veļas mazgātāja nu it nemaz nebija priecīga, to dzirdot. Tieši otrādi – dusmas viņā auga milzu ātrumā. Viņa kļuva tik dusmīga, ka sāka lūkoties apkārt, ar ko gan varētu tam cietpaurim sadot. Tad viņa pakēra zelta trauku ar garu rokturi, kas stāvēja pie kamīna uz marmora plaukta, bet pēkšņi pie sienas ieraudzīja uzrakstu, ko, iespējams, ķēniņš Salamans bija licis tur novietot. Kā jūs domājat, ko viņa tur izlasīja? **Miermīlīga atbilde apklusina dusmas.** (Sal. pam. 15:1) Veļas mazgātāja izbrīnā iepleta acis un pārlasīja uzrakstu vairākas reizes. Hm, vai nav labs padoms?! Re, te bija īstais “sitamais”, ar kuru apklusināt nikno vīru, lai dusmas būtu pagalam!

Lēni, cik vien spēja, viņa pagriežās un tiešām ļoti miermīlīgi atbildēja: “Cienītais sarga kungs! Jums ir tik brīnišķīgs balss materiāls, ka jūs noteikti varētu vadīt milzu karapulku, dziedāt ķēniņa pils korī vai arī būt sargtornī par briesmu brīdinātāju. Es lūdzu piedošanu par jūsu slapjo zābaku, kurš, saulītē pažāvēts, pēc stundas jau būs pilnīgi sauss.”

Dārza uzraugs izbrīnā aplkusa.

“Ziniet,” veļas mazgātāja turpināja, “kad vīrs uz mani dusmojas, viņš vienmēr cenšas dusmas apvaldīt, purpinot zem deguna ķēniņa Salamana sacītos vārdus: **“Vīrs dara sev godu, izvairīdamies no bāršanās; tie, kas pastāvīgi rājas, arvien ir nejēgas** (Sal. pam. 20:3), bet es neesmu nejēga. Es nerāšos ar savu sievu!” To viņš atkārtoti vairākas reizes, kamēr kļūst rāmāks un rāmāks. Kad es to klausos, man vienmēr sanāk smieklī. Tad tie pielip arī vīram, un visi dusmu mākoņi izšķīst mūsu smieklos! Lūk!”

Par lielu brīnumu niknā vīra seja dusmu krunkas pazuda, un visbeidzot viņš pat pasmaidīja. Miermīlīgā atbilde bija palīdzējusi.

“Jā, jā,” dārza uzraugs smaidot sacīja, “kad kļūstu dusmīgs, mana

sieva arī man vienmēr atgādina ķēniņa vārdus: “Klau, vīrs,” viņa saka, “vai atkal esi aizmirsis Salamana vārdus: “Atturies no asas vārdu maiņas!” (Sal. pam. 17:14)?” Tā jau ir, kā ķēniņš mums sacījis: **Sapratīgais savaldās savā runā.** (Sal. pam. 17:27) Labi gan, ka ķēniņš devis mums tik saprātīgus padomus!”

Veļas mazgātāja bija ļoti priecīga. Nu viņa zināja vēl vienu labu padomu, kā izbeigt ķildas un rāšanos un kā apklusināt dusmas. Uh, cik laba ziņa! To viņa noteikti iemācīs saviem bērniem, kuri mēdza sāpināt viņas sirdi ar strīdiem un ķildām. **Miermīlīga atbilde** bija īstā atbilde! Un šo padomu devis pats ķēniņš Salamans! Kurš gan būtu tik negudrs, ka neklausītu Salamana padomiem?! Viņa tāda noteikti nebija, jo Salamanam gudrībai varēja droši uzticēties, tāpēc ka to viņam bija iedevis pats DIEVS! Jā, **vārds, kas teikts īstā laikā, ir kā zelta āboli greznos sudraba traukos.** (Sal. pam. 25:11)

Tā nu veļas mazgātāja ar miermīlīgu atbildi bija novērsusi ķildu, un viņi abi ar dārza uzraugu apmierināti atgriezās pie saviem darbiem ķēniņa Salamana pilī.

Krū: Re, brālīt, kā viņi tajos laikos klausīja savu ķēniņu, zināja viņa

padomus un izmantoja tos dzīvē!

Krū: Jā, vārdam ir liels spēks.

Krā: Ļoti liels, ja jau DIEVS ar Vārda spēku radīja pasauli! Es domāju, ja cilvēki vairāk klausītu DEBESTĒVA padomiem, ķildu, strīdu un durstīgo, ļauno vārdu vispār nebūtu. Dusmas izzustu pavisam.

Krū: Man gan ir trakoti grūti apstādināt dusmošanos, ja mani kāds nokaitina, šķiet, uzsprāgsu no dusmām! Nelīdz nekāda skaitīšana līdz desmit!

Krā: Jā, jā, es to zinu, brālīt, bet tu vienmēr saki, ka esi ļoti gudrs, vai ne?

Krū: Kā tad, ka esmu gudrs!

Krā: Nu tad izlasi, ko sacījis visgudrākais no ķēniņiem: **Nesaticīgs cilvēks izraisa nesaskaņas un rāšanos** (Sal. pam. 26:21), bet **kas savu muti savaldā, ir gudrs** (Sal. pam. 10:19). Tāpēc nesteidzies tūlīt ar kādu citu uzsākt asu vārdu maiņu (Sal. pam. 25:8), jo **kas muti un mēli sargā, tas pasarga savu dvēseli no briesmām.** (Sal. pam. 21:23)

Krū: Es tikai domāju, kur tie vārdi īsti dzīvo? Labie un ne tik labie? Un kā pie tiem labajiem tikt? Interesanti, kur tos var dabūt?

Krā: Lai teiktu labus vārdus, ir vajadzīga laba sirds, **jo no sirds pilnības mute runā** (Mateja 12:24),

un **no iekšienes, no cilvēka sirds, iziet ļaunas domas.** (Marka 7:21)

Krū: Ak tā? Visi vārdi vispirms rodas sirdī?

Krā: Jā, un labu sirdi dāvā DIEVS.

Lasīšanas kalendārs pa mēnešiem:

Janvāris: Sal. pam. 1.–5. nodaļa
Februāris: Sal. pam. 6.–10. nodaļa
Marts: Sal. pam. 11.–16. nodaļa
Aprīlis: Sal. pam. 17.–22. nodaļa
Maijs: Sal. pam. 22.–27. nodaļa
Jūnijs: Sal. pam. 28.–31. nodaļa

Konkursa “Ceļojums pa Salamana gudrības takām” balviņas par janvāri saņems:

Līga, Emīlija un Sintija no Pļaviņām, Edvards, Loreta, Adrians, Elizabete, Leila, Marija, Stefans, Tīlānija, Eliza un Emīlija no Rīgas, Marija no Ogres, Julīna no Siguldas, Rasa no Rēzeknes, Betija un Lote no Limbažiem, Zane no Valkas, Rainers un Liene no Saulkrastiem, Anna, Johans un Renārs no Smiltenes, Markuss, Robis, Lidija, Alda, Santa un Evita no Dobeles.

CEĻOTUMS PA SALAMANA GUDRĪBAS TAKĀM

ATRODI BĪBELĒ SALAMANA PAMĀCĪBAS
UN LASI KATRU MĒNESI!

ATRODI 1 LĪDZ 3 ĪPAŠUS PANTUS! UZRAKSTI,
KĀDU GUDRĪBU TU ATRODI ŠAJOS PANTOS!

IZVEIDO UZDEVUMU VAI UZZĪMĒ ZĪMĒJUMU!

KATRU
MĒNESI BŪS
BALVIŅA

PIEVIENO DARBA AIZMUGURĒ SAVU VĀRDU, UZVĀRDU UN DZĪVESVIETAS ADRESI!
Atsūti savus darbiņus līdz katra mēneša 20. datumam uz e-pastu maritel@inbox.lv
vai uz WhatsApp – moblais numurs 29869979.

Vairāk info: www.adventisti.lv

PATMOS
jaunums

"Ģimeņu kalpošanas nodaļas vadītāji Villijs un Eleina Oliveri ir precējušies jau 35 gadus. Savā grāmatā viņi apraksta reālas situācijas un sniedz reālus padomus situācijās, ar kurām agri vai vēlu saskaras ikviens – precēts vai neprecēts – jo atklāt labu attiecību noslēpumu ir svarīgi gan jaunlaulātajiem, gan ģimenes ļaudīm, gan tiem, kas dzīvo vieni."

WWW.PATMOS.LV